

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

17. ÅRGANG NR. 4

DECEMBER 2003

Håndhæv tilknytningskravet !

Regeringen og Dansk Folkeparti har igen lappet på reglerne for familiesammenføring. Denne gang med Socialdemokraternes deltagelse.

Problemet er, at folkevandringen til Danmark fortsætter næsten som hidtil, fordi det udmærkede tilknytningskrav ikke håndhæves i praksis.

Tilknytningskravet går ud på,

at ægtefæller som hovedregel skal slå sig ned i det land, som de tilsammen har størst tilknytning til.

Det siger sig selv, at et ægtepar bestående af en herboende dansk statsborger af tyrkisk afstamning og en i Tyrkiet boende tyrkisk statsborger af tyrkisk afstamning tilsammen har større tilknytning til Tyrkiet end til

Danmark. De bør derfor ikke gives tilladelse til at bosætte sig i Danmark.

Desværre håndhæves tilknytningskravet ikke i praksis. Derfor er der indført alderskrav, indkomstkrav, boligkrav og krav om, at ægtefæller ikke må være kusiner eller fætre.

Men hvorfor skal det danske samfund dog blande sig i ægtefællers alder og familieforhold?

Om de pågældende er over eller under 24 år, eller om de er fætre eller kusiner, er det danske samfund aldeles uvedkommende.

Det danske samfund bør alene henholde sig til tilknytningskravet!

Tilknytningskravet er, hvis det efterleves, en meget velkommen repatrieringsmekanisme.

Herboende nydanskere burde tilskyndes til at finde en ægtefælle i hjemlandet, som de så skulle sammenføres med – i hjemlandet.

H. V.

Et sådant billede fra Københavns lufthavn i Kastrup burde forestille for eksempel nygifte herboende tyrkere, der vinker farvel til Danmark sammen med ægtefællen fra hjemlandet.

Flere udgifter på grund af fremmedpolitikken

Regeringens finanslovsforslag indeholder blandt andet en forøgelse af udgifterne til politi og retsvæsen på 550 mill. kr. De forøgede udgifter er en direkte følge af den voldelige adfærd, som herboende muhamedanere lægger for dagen.

Forslaget er udtryk for traditionel socialdemokratisk tankegang. Er der et problem, forøger man blot de offentlige udgifter og ansætter nogle flere problemløserere. Oftest med endnu flere problemer til følge.

Hvis regeringen og dens støtteparti i stedet ville gribe fat om nældens rod og udvise de kriminelle elementer, kunne man i stedet nedskære udgifterne med 550 mill. kr. Var det ikke en sådan ny politik, regeringen blev valgt på?

H.V.

Islamisk terror på de danske strande

Grupper af unge muhamedanere optræder i voksende omfang som religiøst politi på de danske strande: På saudi-arabisk manér med vold og terror ...

Side 5 og 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50, pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. og fax 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil:27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41, otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82, Lars_Hartvig@get2net.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

Systemskifte ?

Der tales om, at det seneste valg til Folketinget betød et systemskifte i dansk politik, især i fremmedpolitikken. Vi får se, hvor dybt det bunder, og hvor længe det holder. Men det er dog tydeligt, at en del af de hidtil så upåvirkelige aktører i den nationale opløsningspolitik har fået kolde fødder under indtryk af, at store vælgergrupper, også blandt deres egne, endelig reagerer mod stokkemetoderne.

Men det er iøjnefaldende, at disse fodkolde ikke viger mere fra deres hidtidige og principielle standpunkter, end de anser for strengt nødvendigt for at forebygge yderligere frafald i egne rækker og for om muligt at genvinde noget af det tabte. Selv om de i realiteten nu siger meget af det samme, som vi og flere andre kritikere af den førte indvandringspolitik længe har sagt, vil de dog ikke indrømme, at deres politik har ført til katastrofale resultater, der fremtidig må forebygges og videst muligt afhjælpes og omgøres.

Alle de sørgelige erfaringer med den seneste menneskealders unationale politik peger jo i samme retning. Fremmede indvandrergrupper spiller herrefolk i vort land og kræver, at vi skal indrette os efter dem og ikke omvendt. Efterhånden er de så mange, at de adskillige steder nemt kan sætte dagsordenen over for svage danske ledelser, som i deres tåbelige vestkristne skyldfølelse og eftergivelsespolitik er let bytte for frække indtrængere fra oversøiske menneskeeksplosionslande, der fordrer gratis del i alt, hvad vi og vore forfædre gennem tiderne og ved hårdt arbejde har opbygget. Til gengæld leverer de stadig

nye horder af kontanthjælpsnydere, integrationsuvillige eller -uegnede, kriminelle i stort overtal, import af nye fremmede gennem ægteskaber med landsmænd eller ved familiesammenføringer osv.

Fremmedudgifterne for Danmark må nu antagelig sættes til 50-100 mia. kr. om året eller måske efterhånden snarere 100-150 mia. Ikke så mærkeligt, at der snart på alle områder bliver en smertelig mangel på midler. Børne- og ældreomsorg, skoler og anden uddannelse, sygehuse, politi, trafikinvesteringer, kultur og snart sagt alt, hvad danskerne har brug for, udsultes ikke mindst pga. de svimlende fremmedudgifter.

Ikke desto mindre hører vi fra både en del politikere og fra ledende erhvervskredse højroastede krav om flere indvandrere til hjælp mod en aldrende og vigende dansk befolkning. Fremmede, der ikke engang kan forsørge sig selv, skal forsørge os andre!

En skærpelse af adgangen for fremmede skal nu nedbringe tilstrømningen. Bedre sent end aldrig. Men det er jo en klar indrømmelse af, at adgangen hidtil har været alt for let. Efter de nye regler er hovedparten af de hidtil ankomne modtaget på forkert grundlag. De bør ikke have lov at blive, men hjemsendes. Det svarer også til de så ofte påberåbte konventionsregler, når de ikke er i fare i deres oprindelseslande.

Hvis der er sket et virkeligt systemskifte, bliver der travlt for vore politikere med at råde bod på mange års forræderi mod Danmark og det danske folk.

S.D.

"Jeg synes, der er gået noget galt med den danske debat om indvandrere og flygtninge. Ligesom jeg synes, man skal vise al mulig imødekommenhed over for flygtninge, mener jeg, at man skal afvise al den muslimske indvandring. På den måde må jeg sige, at jeg står 100 procent bag den nuværende regerings linie.

Man er nødt til at sætte en stopper for de familiesammenføringer, der betyder, at den muslimske andel af befolkningen her i landet vokser og vokser. For vi ved jo også, at de muslimske familier i forvejen har et langt større fødselsoverskud end de etniske danskere. De muslimske kvinder føder i gennemsnit 2,8 børn, mens danske kvinder er havnet på en fødselsrate på 1,7, og alle kan jo regne ud, hvad det fører til i længden ..."

Sven Burmester, leder af FN's Befolkningsfond i Kina, i Nordjyske Stiftstidende 18/9-03

Forstærket kneblelovgivning på vej

EU har nye ubehageligheder i støbeskeen til dem, der modsætter sig den muslimske indvandring til Europa. I et forslag til såkaldt rammeafgørelse om bekæmpelse af "racisme og fremmedhad" lægges således op til, at der skabes en retlig definition på disse begreber. På dette grundlag skal EU-landene derefter kriminalisere "fjendtlighed" over for fremmede trosretninger m.v.

Af Ole Hasselbalch

EF/EU har aldrig tydeliggjort, hvad det er for "racisme" og "fremmedhad", man i mange år har bekæmpet. Det rådes der imidlertid nu bod på i et forslag til Ministerrådet til såkaldt rammeafgørelse: KOM(2001) 664 endelig 2001/0270 (CNS).

I artikel 3 heri defineres begrebet "racisme og fremmedhad" således som *den overbevisning, at race, hudfarve, afstamning, religion, tro, national eller etnisk oprindelse er faktorer, der giver anledning til fjendtlighed over for enkeltpersoner eller grupper.*

Det forslidte udtryk "fremmedhad" tilføjes dermed et konkret, juridisk indhold.

"Fremmedhad" kriminaliseres

De handlinger, der skal kriminaliseres, er (i al korthed) ifølge artikel 4 bl.a. følgende:

Offentlig tilskyndelse til vold eller had med racistisk og fremmedfjendsk sigte eller til enhver anden racistisk eller fremmedfjendsk handling, der kan volde de berørte enkeltpersoner eller grupper væsentlig skade, offentlige fornærmelser eller trusler mod enkeltpersoner eller grupper med racistisk eller fremmedfjendsk sigte, offentlig udbredelse eller udsendelse af skrifter, billeder eller andet materiale, som indeholder racistiske eller fremmedfjendske tilkendegivelser, og ledelse af, støtte til eller deltagelse i en racistisk eller fremmedfjendsk gruppes aktiviteter.

Et blot forsøg på eller en blot medvirken til de opregnede handlinger skal efter artikel 5 også være strafbart.

Efter artikel 6 skal der indføres hårde sanktioner. Anvendte materialer eller redskaber skal endvidere kunne beslaglægges og konfiskeres.

Efter artikel 9-10 skal også foreninger og politiske partier m.v. kunne holdes ansvarlige og pålægges effektive sanktioner.

Forslaget rummer tillige en del andre regler. F.eks. forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at lovovertrædelser omfattet af rammeafgørelsen ikke betragtes som politiske forbrydelser, der begrunder afvisning af en anmodning om udlevering.

Forslagets behandling

Forslaget er af ministeriet sendt til høring hos *Amnesty International*, *Det Danske Center for Menneskerettigheder*, *Nævnet for Etnisk Ligestilling*, *Dokumentations- og Rådgivningscenteret for Racediskrimination* samt *Rådet for Etniske minoriteter*. Derimod er det ikke tilgået nogen af de organisationer, der er kritiske over for den af hidtidige folketingsflertal førte indvandringspolitik.

Så vidt ses af de officielle papirer har sagen sidst været behandlet på et møde i Bryssel 27-28/2 med deltagelse af justitsminister Lene Espersen og integrations- og europaminister Bertel Haarder. Dens gang kan følges på:

http://europa.eu.int/prelex/detail_dossier_real.cfm?CL=da&DosId=169885

Den hidtidige retsstilling

Det hedder i den danske straffelovs § 266 b ("racismeparagraffen"):

Stk. 1. Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden med-

delelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Det er altså ikke efter bestemmelsen en betingelse for straf, at udtalelsen/meddelelsen er *usand*. Men det ligger i dansk tradition, at der næppe er mulighed for at komme igennem med en straffesag i anledning af fremsættelse af sande faktaoplysninger i sagligt oplysningsøjemed.

Forskriften er udformet bl.a. i lyset af de internationale konventioner. Det drejer sig om Den internationale Konvention om Afskaffelse af alle Former for Racediskrimination og Den internationale konvention om borgerlige og politiske Rettigheder.

Førstnævnte konvention definerer i artikel 1 "*racediskrimination*" som "*enhver forskel, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse, hvis formål er at hidføre forskelsbehandling*". Forskelsbehandling p.g.a. statsborgerskab holdes dog udtrykkeligt uden for definitionen. I artikel 4 fordømmes endvidere propaganda og organisationer, der bygger på idéer eller teorier om overlegenhed hos en enkelt race eller en persongruppe af bestemt hudfarve eller etnisk

Hvem skriver loven i Danmark ?

oprindelse, eller som forsøger at forsvare eller fremme racehad og race-diskrimination.

Konventionen om borgerlige og politiske rettigheder siger i artikel 20, stk. 2, at *"enhver tilskyndelse til nationalt had, racehad eller religiøst had, som ophidser til forskelsbehandling, fjendtlighed eller vold, skal være forbudt ved lov"*.

Der er som nævnt inden for EU i tidens løb blevet iværksat et utal af initiativer til bekæmpelse af "racisme og fremmedhad". Generelt synes opfattelsen herved at have været den, at udtrykket "racisme" skulle forstås i sin traditionelle betydning, jf. eksempelvis UNESCO, der definerer det som *"anti-sociale overbevisninger og handlinger, der er baseret på den fejlagtige antagelse, at diskrimination grupper imellem er berettiget af biologiske årsager"*. Se f.eks. betænkning fra Europa-Parlamentets undersøgelsesudvalg om den voksende fascisme og racisme i Europa, dokument A 2-160/85 af 25/11 1985, s. 18. Hvad "fremmedhad" dækkede over, er uklart. Meget tyder på, at udtrykkets udbredelse inden for EU-systemet skyldes pres fra europæiske venstrefløjspersoner og -organisationer, som længe har ført en "kamp" imod dette diffuse fænomen, hvilket så gradvis har inficeret sprogbrugen, uden at de implicerede har lagt noget særligt i den.

... og konsekvenserne

Nu er EU imidlertid i færd med *dels* at give de to begreber et defineret juridisk indhold, *dels* at sammenkoble dem til en helhed. På dette grundlag vil man *der næst* straffelægge "fremmedhad" efter de ovenfor opridsede retningslinjer.

Når anliggendet tages op i EU-sammenhæng, vil konsekvensen let blive meget følelige bindinger på danske myndigheder. Risikoen er jo nemlig, at vor lovgivning og tiltalepraksis så ikke længere vil kunne tilpasses i henhold til danske sædvaner, rets- og demokratiopfattelse.

I dette perspektiv skal man læse forslaget med omhu og efter dets pålydende.

Anskuet på denne måde giver det følgende problemer:

1) Under det bekæmpelsesværdige inddrages overbevisningen om, at en "religion og tro" kan give anledning til "fjendtlighed".

Det får derved stor betydning, om en livsanskuelse kan betragtes som en "religion" eller "tro". Det er imidlertid ikke muligt at fastslå med blot tilnærmelsesvis sikkerhed, hvornår denne betingelse er opfyldt – endsiges hvad der adskiller en tro fra en politisk opfattelse. Nazismen havde f.eks. træk, der kvalificerer denne ideologi som kvasi-religion. Omvendt rummer Islam totalitære elementer, som i nogen grad berettiger til at sidestille denne religion med de totalitære ideologier.

Ydermere definerer forslaget *alle* religioner og trosretninger som beskyttelsesværdige i forhold til kritik, der kan avle fjendtlighed imod dem. Men fortjener *enhver* religion eller tro beskyttelse? Findes der ikke trosretninger af sådan indretning, at det almindelige samfund tværtimod er *nødt* til at værne sig imod dem? Eksempelvis kunne nævnes visse nyreligiøse bevægelser og i al fald det fundamentalistiske Islam.

2) Endvidere er det højst usikkert, hvad der er strafbart i h.t. det foreslåede. Der tales f.eks. om "tilskyndelse" til "had" med "fremmedfjendsk" sigte og om "fremmedfjendske" handlinger, der kan volde de berørte enkeltpersoner eller grupper væsentlig skade. Og der tales om "fornærmelser" med "fremmedfjendsk" sigte? Men hvad er f.eks. "had" til forskel fra almindelig afstandtagen? Og hvad er forskellen på "fornærmelser" og udsagn om fakta, som er belastende for nogen?

3) De bøjelige begrebers anvendelse tænkes fremtidig lagt i hænderne på EU. Her kan man imidlertid meget vel finde på at forvalte dem efter helt andre retningslinjer, end dansk tradition og retsopfattelse tilsiger. Det skal i denne forbindelse også huskes, at EF-domstolen dømmer efter delvis politiske kriterier (se f.eks. professor, dr. jur. Hjalte Rasmussen i bogen "EU-ret i kontekst", 3. udgave s. 521 f). Man erindrer sig i øvrigt, at det såkaldte *Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad* i Wien tilsyneladende henter sine informationer om danske forhold helt ude i de venstreekstremer og islam-fundamentalistiske miljøer her i landet (se *Danskeren* nr. 2/2003 s. 5).

Samlet kan således konstateres, at EU med forslaget i realiteten vil kriminalisere offentlig modstand mod andre etniske gruppers folkevandring til Europa og mod udbredelse af f.eks.

den muslimske tro. Ligeledes at EU vil kriminalisere offentliggørelse af faktuelle oplysninger om de problemer, indvandrerne og disses religion(er) skaber.

I øvrigt kan det konstateres, at den folkelige opfattelse af, hvad "racisme" er, yderligere undergraves gennem den foreslåede autoriserede kobling af ordet med udtrykket "fremmedhad". Koblingen kan således ikke undgå at belaste mulighederne for at få f.eks. unge mennesker til at forstå det afskyvækkende i den traditionelle racisme (der vender sig mod egenskaber, et menneske jo ikke kan ændre ved).

Vurdering

Det er grundlæggende i et retssamfund, at borgerne er i stand til at vide nøjagtigt, hvad de kan straffes for. Og det er grundlæggende i et demokrati, at facts uden risiko for strafforfølgning kan bringes frem til diskussion, uanset om de måtte belaste nogen.

Disse basale værdier er EU imidlertid nu ved at opgive. Og de danske ministre er i færd med at opgive at styre anvendelsen af straffelovens § 266 b inden for, hvad dansk retstradition og demokratiopfattelse kan bære.

Når man spørger om hvorfor, er det vanskeligt at undgå at se forslaget som et forsøg på at værne de p.t. dominerende europæiske partier mod en berettiget kritik i anledning af deres alvorlige undladelsessynder gennem de sidste årtiers pres på Europa grænser.

Det er i øvrigt både demokratisk og sagligt dybt kritisabelt, at forslaget ikke er sendt til høring hos en eneste af de organisationer, der har stillet sig kritisk til indvandringen. Det bemærkes herved også, at det netop er i denne kreds, de aktører findes, der i praksis har vist sig at være bedst til at forudsige udviklingen og de problemer, indvandringen skabte.

At leve og lade leve

Hvis menneskeheden havde én og samme mening, og hvis kun én person mente det modsatte - så ville menneskeheden ikke have større ret til at bringe denne person til tavshed, end denne person ville have til at bringe menneskeheden til tavshed, hvad enten han havde magten til at gøre det eller ej.

John Stuart Mill

Muhamedansk terror på de danske strande

Grupper af unge muhamedanere optræder i voksende omfang som religiøst politi på de danske strande

DDF-formand Harry Vinter har talt med Kenn Rosenkranz, som har oplevet terroren på egen krop.

Brøndby Strand

Harry Vinter (H): Vi sidder i Køge Bugt Strandpark på en dejlig varm dag i begyndelsen af august. Der er masser af badende og mennesker, som nyder solen. Og så er der nogle grupper af fuldt påklædte unge muhamedanertyp-er, som hverken nyder vandet eller solen.

Hvad bestiller de egentlig her?

Kenn Rosenkranz (K): De er her udelukkende for at overvåge og chikanere de danske badegæster, og de optræder mere og mere voldeligt.

Muhamedanerne fører sig frem som religiøst politi og vil for eksempel ikke acceptere nogen form for nudisme. Det gælder også piger, som ligger topløse. De er over dem med det samme.

H: Over dem – hvad mener du med det?

K: De overfalder dem simpelt hen. De starter med at genere dem. I begyndelsen verbalt, og hvis det ikke får danskerne til at makke ret, går de over til at kaste med sten. Og hvis danskerne stadig ikke lader sig chikanere væk fra stranden, bliver de korporligt overfaldet.

H: Er de kun på stranden for at chikanere danskerne? Bader de aldrig selv?

K: For nogle år siden kunne man faktisk se muhamedanske kvinder, der badede. Det vil sige, de gik fuldt påklædte ud i vandet. De svømmede ikke, men gik bare rundt. Men jeg har ikke set det indenfor de seneste par år.

Muhamedanerbanderne angriber især tre kategorier af mennesker:

For det første nudister eller piger, der blot ligger topløse.

Dernæst grupper af unge af begge køn. Muhamedanerne kan simpelthen ikke tåle synet af piger og drenge, som omgås hinanden som lige værdige.

Og for det tredje mennesker, som er

sårbar på en eller anden måde. Jeg har to gange set personer – udstødte, hjemløse – der gik og samlede flasker, som blev overfaldet.

Og så angriber de forøvrigt også folk, som kommer til at kigge på dem; og det kommer folk nemt til, fordi de simpelthen er bange for dem.

Overfald

K: Det har altid været sådan, som det også står på Danmarks Turistråds hjemmeside, at man kan komme til stranden og smide tøjet, og de fleste steder bade og solbade nøgne.

Det blev brat ændret. Jeg tror, det var i 1999, at disse muhamedanske bander begyndte at hærge på strandene omkring storbyerne.

Problemet gik op for mig en dag, da jeg selv blev overfaldet. Jeg lå på stranden nøgen og tog solbad. Det var der mange andre, der også gjorde.

Der kom så en stor gruppe og begyndte at genere os.

Det fik mig til at pakke sammen og

gå længere ned ad stranden, hvor jeg lagde mig i nærheden af andre danskere i håb om, at det ville give mig en slags beskyttelse. Og nu havde jeg taget tøj på.

Men det holdt dem ikke tilbage. De kom efter mig og overfaldt mig med slag og spark.

De andre danskere, der lå der, rådede mig til at løbe væk.

Det eneste, der reddede mig, var, at jeg er i god form. Jeg kunne løbe fra dem, og de måtte nøjes med at kaste sten efter mig.

Jeg anmeldte det til politiet, og politiet var sådan set også forstående nok, men de forklarede, at de simpelt hen ikke havde ressourcer til at anholde sådan en gruppe, selvom gruppen er let at genkende på, at medlemmerne er fuldt påklædte. Det ville kræve, at de mødte op med flere køretøjer.

Siden har jeg passet på, når jeg har været på stranden.

Der har været mange af den slags overfald på danskere på Brøndby Strand.

Jeg var ved Brøndby Strand to gange sidste uge.

Den første gang var jeg sammen med et par stykker, jeg kendte.

Jeg var der igen i fredags. Da dukkede de samme tre personer igen op, og de begyndte straks at genere mig.

Der skal normalt meget til, før jeg bliver aggressiv. Men da blev det for meget. Jeg gik så efter den mest aggressive af dem. Jeg tager fat i ham og

slår ham og lader ham så være. De to andre løber væk. Jeg spørger ham, om han ikke kan holde op med at gå og genere folk på stranden.

Men bagefter sørgede jeg for hurtigt at komme væk fra stranden. For jeg ved, at der ikke går lang tid før en større gruppe er på jagt efter mig. Så det gælder om at komme væk.

H: Så du så ikke, hvad der yderligere skete?

K: Nej, jeg har livet kært.

Livreddertårnet brændt af

K: I foråret i år startede det lige før pinsen. Livredderne opfordrede folk, som ville bade nøgne, til at holde sig i nærheden af livreddertårnet. Så ville der blive passet på dem.

Jeg var ikke selv til stede, men har fået refereret, hvad der skete. Der var en gruppe nudister, som simpelthen ville demonstrere deres ret til at være på stranden, og de lagde sig så i nærheden af livreddertårnet.

Det fik muhamedanerbanderne til at overfalde danskerne. Meget voldsomt. Danskerne flygtede og det endte med, at livreddertårnet simpelt hen blev brændt af.

Siden har muhamedanerne hærget på stranden i store grupper. De drager ganske enkelt på patrulje hen ad stranden og overfalder alle, som ikke lige falder i deres smag. Især af aftenen. Danskere kan simpelt hen ikke færdes på stranden om aftenen. Samtidig ødelægger de alle de poster med livreddningsmateriel, de kommer forbi.

Efter at tårnet var brændt af, blev stedet et samlingssted for muhamedanerne. De pralede højtlydt overfor danskere over, hvad de havde gjort.

Der blev så bygget et nyt tårn, som var klar til strandens åbning d. 21. maj i Pinsen i år.

H: Hvad skrev aviserne om denne afbrænding?

K: Ikke et ord. Det er blevet fuldstændigt fortiet.

Livredderne gør en stor indsats for at beskytte danskerne på stranden. Men de har også været nødt til at ændre sig. Flere af livredderne tager hund med. Især dem, der er der i weekenderne.

H: Er situationen lige grel på hele stranden?

K: Nej, muhamedanerne gider ikke at gå for langt. De kommer på de strande, som er let tilgængelige. Det gælder Brøndby Strand og Vallensbæk Strand - og så Charlottenlund og Bellevue nord for København.

Ved Ishøj Strand er det ikke så slemt, fordi den ligger mere gemt væk.

Charlottenlund

H: Ja, det var slemt ved Charlottenlund i Pinsen.

K: Ja, det var igen det, at de ikke kan tåle, at danske drenge og piger mødes på lige fod og har det hyggeligt sammen.

H: Er det en form for jalousi?

K: Nej, de kan simpelthen ikke tåle, at drenge og piger er lige. De føler, at vi er vantro og opfører os på en forkert måde. På en uanstændig måde, som de skal gribe ind overfor.

Muhamedanerbanden gik simpelthen hen til danskerne og forlangte, at de skulle udlevere deres ejendele til dem. Og så druknede det jo i voldsorgie. Simpelthen.

Jeg har snakket med flere bagefter, som simpelthen var så vrede over, at de ikke kunne stille noget op. Og årsagen til, at de ikke turde at gøre noget, var, at de var usikre på, om de havde de andre danskeres opbakning. De kunne meget nemt blive kaldt racister. Det var de bange for.

Ved Charlottenlund har muhamedanerne også ændret miljøet. Tidligere kunne man gå ned og bade nøgen. Det gør man ikke mere.

Jeg kender en episode, hvor danskerne for en gang skyld tog sig sammen til at sætte sig til modværge. To muhamedanere gik rundt og generede pigerne og kastede småsten på dem. Det endte med, at danskerne trængte sig sammen om dem, så de ikke kunne komme væk, og så kom politiet og anholdt dem.

Men så vidt jeg kunne se, skete der ikke mere. Politiet tog dem med op på parkeringspladsen og snakkede med dem. Og så fik de lov til at gå.

De tåler ikke, at drenge og piger samles som ligeværdige. Det er det samme problem på diskotekerne.

Jeg kender det også fra vandrekлубber, kajakklubber osv., hvor drenge og piger er sammen som ligeværdige. Der er mange, der oplever at blive overfaldet, når de er på tur.

H: Ligesom det danske par udenfor Malmø?

K: Præcist! Jeg kender to piger, som var gået i vandet nøgne. Der dukkede så nogle muhamedanere op, som begyndte at smide sten efter dem og forhindre dem i at komme op.

H: Muhamedanerne har nogle stolte stenkaster-traditioner!

K: Meget stolte! De elsker at kaste med sten!

Bellevue Strand

K: Bellevue er en speciel historie. For der har livredderne ikke taget danskerne parti.

Også her har man tidligere kunnet bade nøgen.

Jeg husker ikke, om det var i 1999 eller 2000, at de simpelthen gik til angreb på folk på stranden, så blodet flød. Det var nudister, det gik ud over. Meget voldsomt.

Siden har livredderne taget problemet op, og er nået til den konklusion, at danskerne skal ændre sig. I en kort periode var der sat skilte op om, at man skulle være forsigtige og ikke komme til at træde muslimerne over tærerne.

H: Stod der sådan direkte?

K: Sådan stod der! Det var lige efter det angreb, jeg nævnte.

Skiltene blev hurtigt fjernet igen. Så blev Bellevue Strand delt op i en syd- og en nordstrand.

Jeg er kommet meget på sydstranden, hvor jeg er med i en kajakklub, og hvor der er mange piger, der er medlemmer. Og vi bader tit nøgne om aftenen alligevel.

Nu er det blevet tilladt at tage solbad nøgen, men man må ikke bevæge sig nogen omkring. Man må altså ikke gå ned og bade nøgen og så gå op og lægge sig igen. Og livredderne håndhæver reglen meget strikst.

H: Så er muslimerne vel tilfredse.

K: Slet ikke. Det irriterer dem jo stadig, at danske piger og drenge færdes sammen som ligeværdige, og overfaldene fortsætter. Jeg har oplevet at komme til Bellevue Strand og se en strand fuldstændig ryddet for danskere. Der var kun muhamedanere.

Danskerne integrerer sig

K: Muhamedanernes hærgen har ført til, at miljøet på stranden er blevet ændret fuldstændigt.

Der er ikke længere piger, der ligger topløse ved Brøndby Strand.

Man ser heller ikke længere grupper af unge, hvor piger og drenge er blandet. Det er enten drengegrupper eller pige-grupper.

Den indflydelse har muhamedanerne haft på danskernes måde at omgås hinanden på.

De har ændret den måde, danskere forsamlers på.

H: Det er da uhyggeligt.

K: Ja. Der findes endda en del danske piger i 15-20års alderen, som er meget imponerede over muhamedanernes voldelige fremfærd. De ser meget op til de voldelige muhamedaner-drenge.

H: Ligesom tyskertøserne under 2. Verdenskrig?

K: Det kan man godt sige. Disse piger begynder at komme fuldt påklædt på stranden med deres ghetto-blastere.

H: De begynder at opføre sig muhamedansk?

K: Ja.

Men muslimernes hærgen på strandene er først og fremmest et byfænomen. Muslimerne gider ikke at bevæge sig langt for at komme til en strand. For eksempel kan danskere stadig opføre sig som danskere på strandene på Sjællands nordkyst uden at frygte for at blive overfaldet.

H: Men eftersom muslimerne bliver flere og flere, er der vel tale om en stakket frist?

K: Ja, hvis den muslimske kolonisering ikke bliver bragt til ophør, bliver det i det hele taget umuligt at leve på dansk i Danmark.

H: Lad os kigge nøje efter udviklingen på strandene, når foråret kommer!

K: Det er en aftale!

Vil danske kvinder gerne undertrykkes?

Etniske grupperinger stiller kvinden under manden, men de danske kvindeorganisationer er tavse som graven

Af Poul Vinther Jensen

Som mangeårigt medlem af Den Danske Forenings styrelse og et af de medlemmer, der har været ude i landet til talrige møder, har det overrasket mig, at der stort set ikke har været kvinder tilstede under 40 år.

Det samme er tilfældet med de møder, jeg har været til i Norge og Sverige. Jeg har til gengæld mødt mange brave kvinder over 50.

Altså den generation der ikke repræsenterer rødstrømpebevægelsen, som med fuld ret kræver ligestilling overalt i samfundet.

Det kan undre!!

Ser vi udviklingen i Danmark de seneste år, er der sket et skred i negativ retning. Adskillige etniske grupperinger skiltes åbenlyst med, at kvinder skal være underordnet mandens afgørelser.

Ja, ved et offentligt møde på Nørre-

Bladet fra munden - eller en sæk over hovedet?

bro for et par år siden, var der to indgange, én for mænd og én for kvinder.

Man må stille det spørgsmål:

Hvorfor er der ikke højlydte protester fra den yngre generation af kvinder her i landet?

Skal det opfattes som en accept? Eller er det frygt for at blive inddraget i en debat, hvor det nationale opfattes som antiprogressivt?

Selv de store gamle kvindeorganisationer er tavse som graven.

Anderledes ser det ud i Indonesien.

I Morgenavisen JyllandsPosten den 20/8-2003 er der en stor artikel af Ulrikke Moustgaard, der har besøgt en af landets prominente intellektuelle, Siti Ruhaini Dzuhayatin, der er ekspert i islamisk lov og leder for kvinde-studiet på det statslige islamiske universitet i Yogyakarta.

S. R. Dzuhayatin siger bl.a.:

”Islamiske fundamentalister har fået større og større gennemslagskraft i den almene befolkning. En provins i Indonesien har for nylig indført islamisk lov, sharia, og to andre er i gang med at indføre det.”

Så langt når vi nok ikke i Danmark.

Men det vil være opløftende at høre højlydte protester fra Danmarks yngre kvinder over for den kvindeundertrykkende islamisering, der er har slået rod i landet med ca. 250.000 muslimer.

Men det opfatter yngre kvinder måske som en kulturel befrielse? Eller er det det egocentriske karriereræs, der fylder sindene så meget, at der ikke er plads til at rejse en ny, hårdt tiltrængt kvindebevægelse? En bevægelse, der kan tale den formørkede og undertrykkende islamiske kulturkreds lodret imod?

Selvtillid

Rædsel for at befinde sig i dårligt selskab er ikke udtryk for politisk renhed: Den er udtryk for manglende selvtillid. Hvis man er sikker på sig selv, politisk og ideologisk, er man ikke længere bange for at sige, at to gange to er fire, selv om en reaktionær siger det samme.

Arthur Koestler

Flere tilladelser til asyl og færre tilladelser til familiesammenføring

I 3. kvartal blev der givet 781 opholdstilladelser i asylsager. Det er en stigning i forhold til det foregående kvartal, da antallet var 546, men et fald i forhold til 3. kvartal året før, da antallet var 923.

De fleste tilladelser angår personer fra muhamedanske lande, først og fremmest Afghanistan, Indonesien og Iran, - som folk - meget forståeligt - ønsker at slippe bort fra.

Antallet af familiesammenføringer var 1024 i 3. kvartal, hvilket er et lille fald fra 1141 i det foregående kvartal. I forhold til 3. kvartal året før er der tale om et betydeligt fald fra 1866.

Tallene for familiesammenføring inkluderer ikke børn under 18 år. De reelle tal er derfor betydeligt større.

(Kilde: Nyt fra Danmarks Statistik nr. 427, 23/10 2003).

Tørklædepiger og kasketdreng

Medierne bugner igen af indlæg for og imod muslimpigers brug eller ret resp. manglende ret til at bruge muslimsk rituelt tørklæde over håret og større eller mindre dele af ansigtet og overkroppen. Det drejer sig især om brug i skoler og uddannelsesanstalter og på arbejdspladser med eller uden særlige påklædningsregler, såkaldte dress codes. Stridighederne herom ender nu ofte med retssager, hvor advokater bruger både lovreger og i mangel deraf almene synspunkter for og imod parternes standpunkter.

Holdningerne og argumenterne for og imod er mange. For mange og velkendte til her at debatteres. Ét argument er dog næsten stående. Det er påberåbelsen af ligeberettigelsen, der jo i vore tider

slår næsten alt af marken. Muslimpigerne må have samme ret til at gå med tørklæde som andre til ikke at gøre det. De må have samme ret til at følge deres religiøse skikke som kristne eller ukristelige til måske at have en tynd guldkæde om halsen med et diminutivt kors som vedhæng.

Men hvor fører dette ligeberettigelsesargument os hen, hvis vi fastholder og viderefører det? Hvis muslimpigerne med henvisning til deres religion og tro kan kræve ret til overalt at bære rituelt tørklæde, hvad enten det nu er deres eget valg eller noget, deres familie dvs. dens mandlige medlemmer har afkrævet dem, må andre vel have samme ret til at bære deres egenartede hovedbeklædninger svarende til deres tro og "religion". Det

kan i nutiden være mange ting. Hvad vi kalder ideologi, er for tilhængerne heraf ofte at opfatte som en tro eller religion, ligesom mange anser islam for en ideologi forklædt som religion. Scientology, Jehovas Vidner, kommunisme, nazisme m.fl. må med deres totalitarisme og krav om eneste rettro falde i denne kategori.

Hvis tørklædekravet vinder gehør, må drenge – og for den sags skyld i ligestillingens navn også piger – dog have ret til at møde op med kasketter på hovedet, hvis de hævder, at deres tro kræver det. Og hvem kan egentlig afvise deres krav om ligeret, hvis de til bevis på deres tro som kokarde eller frontmæke på kasketterne bærer en torshammer, et hammer og segl-symbol eller et hagekors?

S. D.

EUs afslørende ordvalg

EUs "Udkast til Traktat om en Forfatning for Europa" citerer i indledningen Thukydide (400 f. Kr.): "Den statsform, vi har ... kaldes demokrati, fordi styret ikke er samlet hos nogle få, men hos flertallet."

Athen havde direkte demokrati - det græske citat, der slutter med ordet "flertallet" flyder videre over i teksten: ... flertallet, "som er bevidste om, at Europa er et kulturbærende kontinent, og at dets indbyggere, der er kommet i bølger siden menneskehedens første dage..." og "...har udviklet de værdier, der er humanismens grundlag: lighed mellem mennesker..."

Invasion af fremmede erobrere er altså i orden. Vi er selv indvand-

rede erobrere. Og alle er lige. "... (flertallet), som er sikre på, at Europa, der nu er samlet, ønsker at fortsætte ad denne civilisationens, fremskridtets og velstandens vej til gavn for alle sine indbyggere..." Europa og befolkningerne er nu samlede i en eenhed! "... (flertallet), som er sikre på...at Europa "fortsat vil være et kontinent, der er åbent over for kultur..."

Islamisk kultur? "... og ønsker at uddybe det offentlige livs demokratiske og åbne karakter... Demokratisk? Åbne karakter? – Hvor? I EU i Bryssel? "- og virke for fred, retfærdighed og solidaritet i verden" Floskler!

"- (flertallet), som er overbeviste om, at Europas folk...er fast besluttet på ati stadig tættere

forening udforme deres fælles skæbne"... "... (flertallet), som er overbeviste om, at Europa "forenet i mangfoldighed" giver dem de bedste muligheder..."

Tæt forenet i mangfoldighed og fælles skæbne! "... (flertallet), som er medlemmerne af Det Europæiske Konvent taknemmelige for at have udformet denne forfatning på vegne af Europas borgere og stater." Ikke nok med at man - uden objektiv information - men med en mægtig statspropaganda, løgn og trusler har luret befolkningerne ind i EU, men vi skal oven i købet være taknemmelige. EU-politikere ofrer deres tid på os.

Rørende.

G. Johnsen

Interkulturel pædagogik i Århus

Rapport fra Smilets by

Af Poul Vinther Jensen

I Morgenavisen Jyllands-Postens JP Århus d. 25 august 2003 er der en stort opsat artikel under overskriften: 'Forening 'Nej til fokus på andre kulturer.'

Baggrunden er, at foreningen Dansk Kultur, har fremsendt et brev, hvori man opfordrer skoleledere på århusianske kommuneskoler til ikke at gennemføre undervisning i den såkaldte Interkulturelle Pædagogik, trods Århus Byråds beslutning her om.

Den skal ifølge byrådet give eleverne "viden om og respekt for andre kulturer", som det så smukt hedder i målsætningen.

Byrådsforordningen gælder indtil videre 16 skoler.

Dansk Kultur advarer bl.a. imod, at fokus på andre kulturer vil true danskheden.

Formanden for Dansk Kultur, sognepræst Rolf Slot-Henriksen siger bl.a.:

"Mange danske lærere aner ikke, hvad torklædet, svinekødet og bade-forhængene er udtryk for. Det er is-

lams kerne og skal signalere, at muslimer er "rene" og alle andre "urene". Derfor er der tale om islamisk racisme. Det bør man ikke ligge under for i den Danske Folkeskole."

Nej, det bør en dansk folkeskole ikke befatte sig med.

Men der er ikke megen beskyttelse at hente for de sagesløse forældre, der er blevet involveret i den kommunale multietniske indoktrinering.

At det foregår for forældrenes egne skattemidler er endnu mere forargeligt!

Ja, det er dybt forargeligt!

Samtlige skolerådsmænd samt byrådsmedlemmer gennem de seneste to årtier har fået stakkevis af breve fra bekymrede forældre og skoleinspektører.

Men intet er sket. Udviklingen har fået lov til at gå sin skæve gang, og ingen aner, hvad de skal gøre, og hvordan de skal klare problemerne i fremtiden.

Derfor søsætter man projekt på projekt, som man har en klar fornemmelse for ikke hjælper noget som helst. Dette er også tilfældet med projekt: Interkulturel Pædagogik.

Hør blot her:

Skolerådmand Torben Brandi Nielsen (S), der afviser foreningens udsagn, siger:

"Vi kan jo dagligt se, at vi her i Århus lever i et stadig mere multietnisk samfund. Vi må lære at forstå og respektere hinandens forskelligheder – og det skal ske igennem dialogen, hvilket jo lige netop er meget karakteristisk for dansk kultur."

Skolebestyrelsesformand på Vorrevangsskolen, der har 24 procent fremmedsprogede elever, Marianne Møller Jensen udtaler: "Jeg betragter henvendelsen som et udtryk for et slagsmål mellem forskellige religiøse fundamentalister. Vi har ikke tænkt os at rette os efter opfordringerne fra foreningen."

Vi går videre til skolens leder Lise Thorn, der er en stor tilhænger af den multikulturelle udvikling.

Hun udtaler, at "Interkulturel Pæda-

gogik, skal modvirke den dér lidt selvretfærdige holdning med, at vi var her først."

Lise Thorn fortsætter: "Vort mål er at uddanne børnene til at fungere i et samfund, der består af folk fra mange andre kulturer end den danske. Derfor vil vi overhovedet ikke reagere på opfordringen fra Dansk Kultur. Tonen i brevet ligger langt fra den ånd og det værdigrundlag vi har her på skolen."

Man kan roligt sige, at Dansk Kultur ikke har fået det store udbytte på Vorrevangsskolen i Århus.

Men trods dette skal Dansk Kultur ha' stor tak for initiativet.

Lise Thorns nedladende udtalelser om, at Dansk Kultur vil beskytte 'dem, der var her først.', fortæller med al tydelighed, at den perverterede retfærdighedstænkning er trængt ind i hovedet på skoleledere i Århus Kommune! Det kunne være interessant at få at vide, hvor Lise Thorn finder hjemmel og henter adkomst til at ændre en Dansk Folkeskole til at være en skole for alverden?

Disse spørgsmål bør Dansk Kultur fortsætte med at stille skoleledere som Lise Thorn.

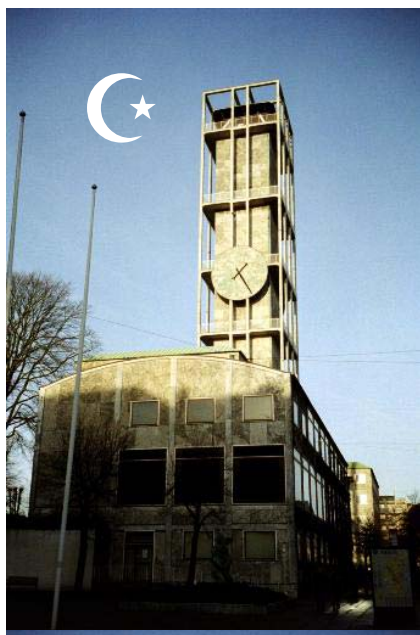
For virkeligheden i Århus er en hel anden end den, Lise Thorn forsøger at foregøgle offentligheden.

Sagen er nemlig den, at Århus og forstæder ubetinget er det område i landet, hvor problemerne er størst med multietniseringen. Det gælder skolerne, hvor en tre-fire stykker ikke længe kan betragtes som danske skoler. Andre er på vej til samme skæbne.

Bander hænger i by og på strand. Vold og knivstik o.m.a er dagligdags hændelser. Ja, det går lystigt til i 'Smilets By'. Der er snart ikke en hel politibil tilbage!!

På det seneste er det kommet frem, at Århus Kommune skal spare et milliardbeløb. Det vil gå ud over stort set alle områder, hvor hver en krone er nødvendig. Det sker i en by, hvor man i 1999 brugte 293 millioner kr. på flygtninge og indvandrere - alene over Socialforvaltningen.

Beløbet er ikke blevet mindre siden!

Sig månen langsomt hæver ...

Kriminaliseret historieskrivning

Af Ole Gerstrøm

Uden at mange har opdaget det, har Europarådets ministerkomité 7/11-2002 vedtaget et tillæg til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvori medlemslandene anbefales at indføre restriktioner imod det frie ord på internettet. Selv om Europarådet plejer at stå for menneskerettigheder, skal det nu være strafbart at "benægte, minimere, billige eller retfærdiggøre folkedrab eller forbrydelser mod menneskeheden." Dette betyder, at hele Europa skal have samme forbud mod at foretage holocaust-benægtelse, som siden 1985 har været gældende i Tyskland. Den danske regerings repræsentant har under forarbejdet accepteret arbejdet med protokollen, og her ved vedtagelsen stemte man ikke imod. Dermed er sagen på vej mod det danske Folketing.

I Tyskland har forbudet bevirket, at det i realiteten er umuligt at foretage ærlig historisk forskning i nazi-tidens værste ugeringer. Oprigtigt arbejdende historikere er sendt i fængsel, selv om rigtigheden af det skrevne ikke bestrides. Domfældelse kræver kun, at man undlod at skrive den autoriserede version af historien. Så atter igen, som i perioden 1933-45, breder totalitarismens mørke sig fra Tyskland og ud over Europa. I Danmark har vi ellers fulgt udviklingen med undren. Vi har en grundlovssikret tradition for ytringsfrihed. "Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingenlunde påny indføres," står der i § 77.

De tyske straffebestemmelser har vi ikke fundet det værd at efterligne, idet vi finder, at historikere, og ikke dommere, skal bestemme, hvad der skal stå i historiebøgerne.

Men vi er på vej mod tyske tilstande med Europarådets vedtagelse i Strasbourg. For vi har som i tilfældet med EUs charter set, hvordan EU blot kopierer en konvention fra Europarådet, og giver den retsvirkning i EU. Chartret blev udarbejdet af en uformel forsamling med Erling Olsen som dansk deltager. Herefter blev det under topmødet i Nice december 2000 blot underskrevet af de tilstedeværende stats- og regeringsledere, uden at det gennemgik EUs formelle beslutningsproces. Alligevel er EF-domstolen begyndt at lægge chartret til grund for afgørelser. Så noget tilsvarende kan frygtes med den nye konvention.

Og EU er endvidere på vej med en fælles europæisk arrestordre fra 2004, og sager om uautoriseret historieskrivning kan herefter rejses uden den hidtidige udleveringsproces i hjemlandet. Det vil sige, at en herboende dansker, som tyskerne mener forsynder sig mod deres fascistiske regelsæt, kan forvente at blive deporteret direkte til tysk retssag og fængsel fra 2004. Så her i 2002 underlagde den danske regering sig igen de totalitære marchtoner fra syd. Ja det tegner faktisk på en måde værre end i 1940-45, for den gang blev man da stillet for en dansk dommer.

Så er du advaret!

- en vejledning for danskere i at begå sig i Saudi Arabien

Af Eva Rasmussen

Den danske Ambassade i Riyadh har udarbejdet en vejledning om at begå sig i Saudi Arabien for danskere, der tager ophold i landet, og dermed er undergivet saudisk lovgivning. Rets-

systemet og retsreglerne er baseret på den islamiske retsfilosofi shariaen, og såvel civilretligt som strafferetligt er den saudiske lovgivning og retspraksis dermed baseret på Koranen. Ambassadens vejledning giver en god, koncis og yderst diplomatisk beskriv-

else af de begrænsninger ikke-muslimer bliver påtvunget i et land, hvor retssystemet er baseret på shariaen.

Skik følge eller land fly

Styret i Saudi Arabien kræver, at tilreisende til enhver tid viser en høj grad af hensyn og respekt over for de lokale leveregler og adfærdsmønstre. I fastemåned er det f.eks. forbudt at indtage føde- og drikkevarer samt at ryge på offentlige steder mellem solopgang og solnedgang. Overtrædelse af forbuddet kan medføre såvel straf som udvisning. Alkohol under enhver form er totalt forbudt, herunder varer, som indeholder alkohol eller essens, f.eks. chokolade, kager og hostesaft. Narkotika fortolkes langt videre i Saudi Arabien end de fleste andre steder, og flere former for medicin falder ind under begrebet. Generelt bliver der advaret imod, at man færdes medbringende medicin, og mod at rejse ind i landet med medicinalprodukter, herunder sovemedicin. Selv milde smertestillende præparater kan give problemer i tolden. Svinekød og produkter fra svin må desuden ikke indføres under nogen omstændigheder. Alle israelske produkter er bandlyste.

Besiddelse af politisk og religiøst anstødelig litteratur er forbudt. Forbuddet omfatter bl.a. skildringer af politiske, sociale og religiøse forhold i landet, af kongefamiliens indre anliggender og af saudiske kvinder. Al anden religionsudøvelse end islam er også forbudt. Bøger, der kan opfattes som propaganda for politiske ideologier eller for andre religioner end Islam (Biblen), er ligeledes forbudte. Kristne symboler, herunder Dannebrog og andre korsflag, må ikke bæres eller anvendes af privatpersoner. Der anlægges en meget vid fortolkning af begrebet kristne symboler, og selv juletræer er omfattet af forbuddet.

Pornografi defineres også langt videre end de fleste andre steder. De saudiske myndigheder tolererer ikke billeder af letpåkledte kvinder eller af mænd og kvinder, som kysser eller omfavner hinanden. De tolererer heller ikke bøger med anatomiske illustrationer eller private videoer af familiens børn i badekarret. Det er i princippet tilladt at indføre udenlandske aviser, ugeblade og videoer, men de skal gennem censuren, hvor uacceptable billeder overmales, udrives eller slettes. Næsten alle vestlige ugeblade, aviser, og videoer indeholder billeder

og reklamefotos, som virker anstødelige ifølge saudisk opfattelse. Forsøg på at omgå censuren bliver betragtet som smugleri.

Telefonaflytning er almindelig anvendt i Saudi Arabien, og det anbefales, at familie, venner og forretningsforbindelser advares mod dette. Generelt bør der udvises stor forsigtighed med fotografering. Det er uforsvarligt at fotografere i større forsamlinger, hvor der er saudiere til stede. Enkelt personer bør ikke fotograferes uden forudgående samtykke. Det er forbudt at fotografere offentlige bygninger, industrianlæg, lufthavne samt personer i uniform. Bliver det opdaget, vil kameraet som minimum blive konfiskeret.

De islamiske normer for sømmelig påklædning sigter mod at forhindre enhver udstilling af kroppen både hos mænd og kvinder. Krænkelser af disse normer betragtes som en hån mod islam. Usømmeligt påklædte personer kan ved møde med det religiøse politi risikere at få stokkeslag over den bare legemsdel. For kvinders vedkommende forventes det, at de er iført en løs, højhalset beklædning med lange ærmer og en kjole, der tildækker læggen. Det er ikke ved lov påbudt kvinder at bære abbaya, men det tilrådes, medmindre klædedragten i øvrigt er særdeles tækkelig. For mænds vedkommende er det vigtigt, at de ved offentlig færden bærer lange bukser og helst skjorter med lange ærmer. Korte bukser bør reserveres til sportsklubben eller ørkenen. Børn kan indtil teenagealderen gå klædt som i Danmark, dog ikke hel- eller halvnøgne.

Uægteskabelige og homoseksuelle forbindelser er forbudt og straffes meget strengt, især hvis der er en saudisk kvinde indblandet. Al uægteskabeligt samkvem mellem kønnene anses for at være suspækt, og selskabelige sammenkomster med deltagelse af

ugifte af forskelligt køn er forbudt. For udlændinge tolkes reglerne dog ofte mere liberalt. Ugifte mænd og kvinder kan mødes, men kun hvis de er i selskab med et ægtepar. Mænd og kvinder kan følges ad på gaden, hvis blot der hele tiden er et ulige antal. Selv ægtepar bør undlade at holde i hånd eller endnu værre at omfavne og kysse hinanden i offentlighed. I forbindelse med bilkørsel må kun ægtepar og chauffører med særlig tilladelse have enlige kvinder som passager. Overskridelse medfører i bedste fald øjeblikkelig udvisning. Kvinder må heller ikke køre bil eller på cykel.

Omvendt bevisbyrde

Hvis det er en overraskelse, at kravene om tilpasning til de islamiske normer er strenge, vil den udprægede mangel på retssikkerhed formentlig komme som et chok. En anholdt i Saudi Arabien betragtes som skyldig, indtil det modsatte er bevist. Samtidig er der ikke noget, der svarer til grundlovsforhør. Der er flere eksempler på langvarige tilbageholdelser af personer, der formodes at have kendskab til en forbrydelse, uden at der i øvrigt foreligger mistanke om meddelagtighed. Offentlig afstraffelse i form af stokkeslag har været anvendt over for danskere og andre ikke-muslimer. Dødsstraf bliver kun sjældent bragt i anvendelse overfor ikke-muslimer, og i

så fald kun i tilfælde af grove forbrydelser som eksempelvis mord og narkotikasmugling. Ambassaden nævner dog meget diplomatisk intet om, at danskere har været udsat for mildest talt absurde mordanklager i Saudi Arabien.

Det anbefales stærkt, at anvisningerne fra religiøst politi følges, selvom de kan forekomme at være urimelige. Diskussion af anvisningerne kan risikere at optrappe situationen, og dette kan resultere i tilbageholdelse og forhør. Det religiøse politi patruljerer ikke bare på offentlig gade og vej, på markeder og i butikcentre. På en del arbejdspladser er der også repræsentanter blandt de ansatte, som tilskynder kolleger til at overholde bedetidene og påser, at udlændinge ikke påvirker arbejdsmiljøet i en amoralsk retning.

"Vejledning for danske i Saudi Arabien" kan læses i sin helhed på den Den danske Ambassades hjemmeside: www.dkembassyriyadh.dk.

Vejledningen kan stærkt anbefales til alle, der påtænker at rejse til Saudi Arabien eller andre lande, hvor den virkeliggjorte sharia praktiseres. Vejledningen kan også varmt anbefales som pligtlæsning for regeringen og folketinget, domstolene og alle andre, der forholder sig til danskernes vægring mod at medvirke til at få den virkeliggjorte sharia etableret herhjemme.

Velbekomme!

Pandoras Æsker

Det nye EU-charter fremturer i 1983-udlændingelovens katastrofekurs

Af Kim Petersen

Ifølge sagnet åbnede den smukke Pandora en æske med alverdens ulykker, så de spredte sig over hele kloden. Indtil videre har ingen formået at fange dem og proppe dem ind igen, og her i Danmark skete der noget lignende i lidt mindre målestok for 20 år siden. Pandora denne gang var den konservative Schlüter-regering, som vedtog en udlændingelov, der for alvor vendte op og ned på Danmarks demografi. Det skete på initiativ af de Radikale (anført af nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen) plus

venstre side af salen, og blev vedtaget af det alternative flertal. I dag, tyve år efter, ser vi resultatet. Danmark er totalt forandret og et nyt mellemøstligt parallelsamfund har slået rod i det før så homogene land. Befolkningen er splittet, og et utal af konflikter simrer under overfladen. Vold, kvindeundertrykkelse og fanatisme er føjet ind over hegnet, og radikale bevægelser flourerer blandt de utilpassede. Sådan ser det ud, når man åbner Pandoras æske. Men hvad var der egentlig i æsken, der var så farligt?

Der var to ting. Først skabte den nye lov begrebet "de facto flygtning",

hvilket rent praktisk betød, at hele verdens befolkning nu havde krav på at søge asyl i Danmark. Dernæst skabtes der en ændring i familiesammenføringspraksis, der gav flygtninge og indvandrere mulighed for at hente alle pårørende hertil. Fra da af var det ifølge dansk ret en menneskeret at være de facto flygtning med efterfølgende krav på familiesammenføring, uanset at disse rettigheder ikke var påkrævet i nogen som helst international konvention. Denne politik, som man kunne kalde en I-er-allesammenvelkomne-til-at-flytte-hertil!-politik, blev vedtaget på den danske befolknings vegne, uden at samme befolkning blev ordentlig informeret om det, eller fik mulighed for at protestere. Konsekvenserne talte man ikke højt om, da befolkningen helst skulle tro, at det gik ufatteligt godt.

Helt frem til forsommeren 1998 hed det, at de nytilkomne var her foreløbigt, og at de skulle rejse hjem igen, så snart de kunne. Men det var de færreste af dem interesseret i, og det - viste det sig senere - var det heller aldrig

meningen fra Folketingets side, at de skulle være. Dette blev dog først sagt højt i 1999, da Folketinget vedtog Integrationsloven. Her blev det stadfæstet, at de nytilkomne - nu kaldet nydanskere - var her for tid og evighed, og at alle, der havde noget imod det, var fascister. Sådan var loven nu, og alle havde bare at holde sig det efterretteligt. Det gjaldt især kommunerne, som blev pålagt fremover at overtage ansvaret for udlændingene uden hverken at kende antal eller have indflydelse herpå. Nej, antallet var Folketingets bord, mens de praktiske problemer var kommunernes. De havde - og har stadig - ingen som helst mulighed for kunne budgettere og planlægge for fremtiden, hvilket betyder, at deres grundlovssikrede selvstyre nu er en saga blot og grundlovens § 82 er sat ud af kraft.

Virkningen har heller ikke ladet vente på sig. På J.-P.s forside 18.5.2003 kunne man læse: "Landets kommuner sammenlægges i stor stil". Endnu en ulykke var sluppet ud af Pandoras æske, men det skulle blive værre endnu. I stedet for at anbringe ulykkerne tilbage i æsken, har regeringen og oppositionen fundet på den geniale idé at åbne en endnu større Pandoras æske, og denne gang er det en, der aldrig kan lukkes igen.

Katastrofekurs fastsættes via EU

Det er en alvorlig sag, må man sige, og præcis hvordan det kunne gå til, er stadig ukendt for de fleste. Heldigvis er der nu og da enlige kættere, der lader hånt om politisk korrekthed og fortæller, hvad der er sket. En af dem er Svendborg-advokat, forfatter og Kierkegaard-ekspert Annemarie Engel, der har skrevet om det i debatbogen "Grænser for indvandring" (Rafael 2003). Her fortæller hun historien med de to Pandoras æsker, og hvorfor alle advarselsslamper burde blinke, nu når katastrofen er ved at gentage sig. Den nye Pandoras æske hedder denne gang EU-chartret, og Annemarie Engels indlæg hedder meget apropos "Pas på Europa".

Her skriver hun, at EU-chartret virker umiddelbart tilforladeligt, fordi det siger omtrent det samme som udlændingeloven af 1983. Men med en vigtig forskel: Udlændingeloven, vedtaget af det danske Folketing, kan ændres. Det giver Grundloven mulighed for. Men hvis Folketinget siger ja til EU-charteret i grundtraktat og i den varslede EU-forfatning, (hvad der reelt er det samme), kan Danmark ikke derefter ændre på en europæisk udlændingelov, der giver verden fri adgang til Danmark. Denne mulighed vil ikke findes, og alene forsøget på en ændring vil være illegalt. Annemarie Engel henviser til EU-chartrets artikel 54, der lyder som følger:

"Intet må i dette charter fortolkes, som om det medførte ret til at indlade sig på en aktivitet eller udføre en handling med sigte på at tilintetgøre de rettigheder, der er anerkendt i dette charter, eller at begrænse disse rettigheder eller friheder i videre omfang, end der er hjemmel til i dette charter".

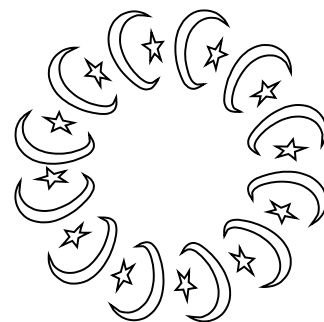
De rettigheder, der tales om, er verdensbefolkningens ret til at bo i Danmark under foregivende af at være forfulgt. Herefter vil love, vedtaget i Folketinget, ikke gøre andet end at

administrere et Charter, der sætter Grundloven endegyldigt ud af kraft. Dette har Folketinget allerede sagt ja til, og dette skønt vi har et retligt forbehold. Det skete i år 2000, hvor chartret blev vedtaget som en såkaldt højtidelig politisk fælleserklæring, og indholdet blev vedtaget og velsignet på regeringskonferencen i Nice samme år.

Alverden får ret til Danmark

Chartrets artikel 19, der er mage til vores gamle de facto begreb, indføres nu som grundret. Den siger, at "Ingen må udsendes, udvises eller udleveres til en stat, hvor der er en alvorlig risiko for at blive idømt dødsstraf eller udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende straf eller behandling." Og i artikel 18 gøres selve retten til at søge asyl til en grundret, altså en menneskeret.

Disse rettigheder vil EU indrømme tredjelands statsborgere, der bare kan bruge dem som adgangsbillet til EU. De skal ikke bevise, at de er forfulgt. Det påhviler asylmyndighederne i EU-

landene at bevise, at de IKKE er det, så karrusellen vil dreje rundt evigt med flere og flere "nydanskere" i et land, der om 50 år næppe vil have ret meget lighed med det Danmark, vi kender i dag. Som bekendt strømmer folk til Europa som aldrig før, og de færreste flygter fra forfølgelse. Efter daværende FN-højkommissær for Flygtninge Thorvald Stoltenbergs skøn var kun fem ud af hundrede ægte flygtninge, og hans efterfølger Sadako Ogata har sagt noget lignende: "I Europa, hvor de fleste muligheder for indvandring er lukket, med undtagelse af familiesammenføring, har håbefulde indvandrere i mange tilfælde brugt asylprocedurerne for at omgå indvandrerstop, og derved bragt disse procedurer på randen af sammenbrud." (Politiken 17/1 1993).

På tide at sige stop!

Nu er det tid til at trække i nødbrem- sen og få begge Pandoras æsker luk- ket. Er der stemning for det blandt politikerne? Svaret er både ja og nej, fordi mange af dem synes at være i syv sind. For ti år siden - da problem- erne kun var en brøkdæl af, hvad de er blevet siden - kunne Venstres davæ- rende formand Uffe Ellemann-Jensen sige følgende: "Jeg tror ikke, der er mange, - om nogen overhovedet - som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund" (Politiken

1.7.1994). Men hvad mener han i dag? Hvis han mener det samme som den- gang, burde Annemarie Engels "Pas på Europa" give ham stof til efter- tanke, og den eftertanke kunne han roligt indvie statsministeren i. Han deltager jo i EU-møder som det i Thessaloniki om blandt andet EU- chartret, der skal blive en fundamental del af den kommende EU-forfatning. Og hvis det først er vedtaget, står det ikke til at ændre, og Pandoras æsker vil kun vanskeligt eller aldrig mere kunne lukkes igen.

været større tvivl om, hvad der var forsvarrets opgave. Det skulle forsvare land og folk mod fremmede magters angreb og derved sikre Danmark og danskernes liv og frihed. Det var dets selvfølgelig mål. Dertil svarede, at vor grundlov forpligtede alle danske mænd til at deltage i det militære for- svar af landet.

Hele denne tankegang og dertil svar- ende forsvarsopbygning er imidlertid i den seneste godt halve snes år blevet rokket i sin grundvold.

Det nye og ukendte

Årsagen er en række forhold. Det vigtigste er nok, at det i dag er van- skeligt at forestille sig, at nogen fremmed magt i vor nærhed vil an- gribe Danmark militært. Hvad frem- tiden kan bringe, er svært at sige, men de fleste er mere optaget af nutiden end af principielle og langsigtede risikobetrægtninger. Man ønsker mest at få del i "fredsdividenden" og at kunne holde ubehagelige trusler på afstand. Dette fører til, at de fleste og vel især de unge ikke ser megen nød- vendighed i et territorialforsvar af landet til sikring af folket. Også de professionelle, officerer og konstabler, og en hel del af de værnepligtige er skeptiske over for det klassiske for- svar, baseret på udskrivning af værne- pligtigt mandskab.

I denne situation vil det for mange være naturligt eller livsvigtigt at søge andre opgaver for det militære forsvar. Det er blevet forsvarrets internationale opgaver, der har udfyldt det opståede tomrum. Hovedvægten og dermed hovedparten af udgifterne er blevet

Forsvar – af hvad?

Forsvar har i de fleste henseender skiftet karakter i terrorkrigens skygge. Det gælder både det civile og militære. Men vore ledere og meningsdannere synes at have svært ved at erkende det.

Af Sune Dalgård

Forsvar kan være mange ting. Det forsvarede ligeledes. Begge dele skift- er natur med tidernes gang og krav og med de muligheder, et forsvar har.

Vi andre mener, vi fører et løbende, udmattende forsvar med tvivlsomt udfald af vort fædreland som et frit land for det danske folk. Et forsvar mod at lade det blive opslugt eller ukendeliggjort i en masseinvasion af i snart sagt alle henseender vildt frem-

mede mennesker, der trænger sig ind her under alskens påskud og ved hjælp af love og holdninger skabt af lands- skadelige politikere og vildled- te/vildledende idealister eller ideolog- er.

Det er et forsvar uden andre våben end ordet. Fremlæggelse af kendsger- ninger og argumenter. For så vidt det samme, som en del af modstandsbe- vægelsen under den nazityske besæt- telse gennem den såkaldt "illegale presse" søgte at gøre under endnu mere farefulde omstændigheder end i dag. Man kan såmænd godt kalde det propaganda, for begge typer er jo et forsvar til fremme for, hvad et hjem- megroet folk mener at have ret til som sin ejendom.

Det gammelkendte

Det, vi i snævrere forstand tænker på som forsvar eller forsvaret, er dog vel det militære forsvar ved hjælp af de våben, der i den givne situation står til rådighed for et sådant. Det er også dette forsvar, der i de seneste år, især efter ophøret af den såkaldt "kolde krig", har givet anledning til mange overvejelser, diskussioner, stridighed- er, omformninger og nyskabelser i både fysiske rammer, formål og an- vendelse.

Hidtil har der i hovedsagen ikke

Der er forskel på soldater...

... og deres opfattelser af folkeret

ført over til de dele af forsvaret, som er mest egnede hertil. Det er de professionelle styrker og deres lønnings- og materielbehov. Det klassiske værnepligtsforsvar af eget område er blevet tilsvarende nedprioriteret. Fra flere sider kræves også en total afskaffelse af værnepligten og overgang til et helt igennem professionelt forsvar.

Behov for overvejelser

De senere års politiske og militære udvikling i verden omkring os må foruden delvis at begrunde denne udvikling også rejse en række vanskelige og vidtrækkende problemer af væsentlig betydning for vor fremtidige stilling til denne udviklings nuværende og forventelig kommende karakter. Danske militære styrkers indblanding i krigsbegivenheder i flere til dels fjertliggende og fremmedartede lande som Kosovo, Afghanistan og Irak viser med al tydelighed, at der her virkelig er noget at tænke over og tage stilling til. Det gælder så meget mere, som der hidtil næppe er ofret udviklingen på disse felter den opmærksomhed, de fortjener.

Udgangspunktet må være erkendelsen af, at de senere års verdensudvikling, foreløbig kulminerende med begivenhederne i U.S.A. 11. september 2001 og de deraf følgende krigstilstande, har betydet, at den hidtil i det meste af verden antagne folkeret i realiteten er blevet omstyrtet. De folkeretslige normer og procedurer, som siden midten af det 17. århundrede gradvis var blevet udviklet og indarbejdet mellem de fleste blot nogenlunde civiliserede stater, lader sig ikke med rimelighed opretholde i forholdet til kræfter og magter, der overhovedet ikke godkender eller overholder dem, men tværtimod lader hånt om dem og åbenlyst foragter dem som alt andet, der hidrører fra de forhadte modstandere, de vil bekæmpe med alle midler, uanset om det strider nok så meget mod vor vestlige folkerets principper og bestemmelser. Det forekommer derfor nærmest tragikomisk, når en del af vore folkeretslærde, især vel Ole Espersen, jamrer sig over formentlige overtrædelser af folkeretten fra vestlig side i kampen mod islamiske terrorister, der overtræder selv de mest grundlæggende principper i al hidtidig folkeret.

Det må erkendes, at den nuværende terrorkrigstilstand adskiller sig så fundamentalt fra tidligere krigstil-

stande mellem etablerede stater, at jævnførelser med disse synes ret meningsløse og vildledende. Der er tale om modstandere af helt forskellig og uforenelig natur. Den udfarende angriber i denne terrorkrig er en uforsonlig og aldeles hensynsløs og ubunden islamisk bevægelse, der optræder skjult og så at sige overalt på jordkloden. Den kan forventes at bruge alle krigsmidler uanset deres grusomhed og ubegrænsede virkninger på militære eller civile ofre – eller måske netop på grund heraf. Og alligevel føres der ophedede diskussioner fx om evt. tilfangetagne terrorkrigers rettigheder i henhold til diverse konventioner og andre folkeretsregler. Det må vist erkendes, at synet på parternes rettigheder her er temmelig uforeneligt.

Denne terrorkrig er i egentligste forstand en verdenskrig. Den kan dukke op overalt på kloden og har jo allerede vist sine uhyggelige gerninger en lang række steder både i og uden for den islamiske verden og med vældige afstande. Med den spredning, muslimer i nutiden har fået overalt i verden også i de vestlige, kristne lande, har den en naturlig grobund næsten alle steder. Det er belysende, at forberedelserne til terrordåden i USA i 2001 åbenbart strakte sig fra lukkede muslimske områder i Asien over europæiske lande til Amerika selv. Ingen kan mere føle sig sikker.

For Europa og derunder i høj grad også Danmark er det naturligvis i denne sammenhæng et forfærdende faremoment, at man i adskillige årtier har ladet mange millioner muslimske indvandrere trænge sig ind i de enkelte lande og sætte sig fast dér. Det er jo

aldeles tydeligt, at mange af disse fremmede, ikke mindst blandt de unge og mest handlede, beundrer den islamiske ekstremisme og selv vil slutte sig aktivt til den, når lejligheden byder sig.

Følger for os

For det danske militære apparat betyder både de hidtidige terrorbegivenheder og deres udløbere og især de ting, der med rimelig sandsynlighed må regnes med i fremtiden, at der både udefra og fra danske politiske kredse vil blive kaldt på det til indsats uden for Danmark. Men det er jo på ingen måde givet, at disse begivenheder udelukkende vil udspille sig uden for vore grænser. Muligheden for, at der kan blive behov for et forsvar i selve Danmark, er så afgjort til stede. Faren herfor forøges selvsagt uhyre ved, at vore politikere og blinde meningsmagere har givet hundredtusinder af fjendens potentielle frontkæmpere adgang til landet og fortsat gør det. Samtidig må det naturligvis forekomme helt besynderligt, at forsvaret selv søger at rekruttere disse upålidelige elementer til sine rækker.

Den naturlige konsekvens af hele denne uhyrlige situation, som en generations fejlslagne fremmedpolitik har ført til, bør selvsagt være, at roret nu lægges helt om. Den fortsatte tilstrømning må bringes til ophør med alle de midler, der er til rådighed, og en storstilet repatrieringspolitik startes for at nedbringe antallet af allerede indstrømmede mest muligt.

Det er den samlede forsvarspolitik for Danmark og det danske folk, der er mest brug for.

Tankevækkende taxalogik

Integrationsminister Bertel Haarder - fra Danmarks, efter sigende, liberale parti - vil nu blande sig i odenseaneres valg af taxaselskab. I skrappeste smagsdommerstil ønsker han ifølge JP fra 3/11 2003 deres boykot af Odense Mini Taxa, fordi ingen af selskabets chauffører har udenlandsk baggrund.

Hvis danske foretagenders medarbejderstabe til enhver tid skal afspejle hele befolkningens etniske sammensætning, turde Haarders planøkonom-

iske logik få mangeartede følger:

Med omkring en fjerdedel udlændinge ansat som chauffører, skulle det konkurrerende Odense Taxa vel så afskedige halvdelen af dem, idet fastvoksede udlændinge i Danmark for nærværende lavt sat andrager godt ti procent? Og hvad med den etniske fordeling i forbruget af kontanthjælp, hvoraf 2/3 af kontoens udbetalinger allerede i Karen Jespersens ministertid tilfaldt alle andre end de danskere, der

har finansieret den over skatten?

Om minister Haarders store arbejdsvælgelser for andre folks penge måtte komme Odense Mini Taxa til skade i hjembyen - så kan selskabet herfra anbefales etablering i, for eksempel, hovedstadsområdet.

Taxachaffører, der ikke blot taler det - endnu - gængse sprog men tillige har bestået den krævede vejprøve, ville være yderst velkomne dér og ville næppe savne Integrationsministeriet som kunde.

Keld Rasmussen

Betalingsnummerplader er for tiden ganske populære. Vognen her køres dog ikke for Hundested Taxi

Minister for selvtægt

Integrationsminister Bertel Haarder opfordrer til boykot af et odenseansk taxafirma, der ikke har fremmede ansat. Odenses borgmester Anker Boye mener derimod, at hvis der foregår noget ulovligt, bør ministeren reagere via gældende regler om ligebehandling (JP 3/11 2003).

Det plejer at høre til god tone i civiliserede retssamfund, at hvis man mener, en virksomhed foretager sig noget ulovligt, lader man rette myndighed og domstolene vurdere, om det nu også forholder sig sådan.

Faktisk har det hidtil i Danmark været således, at utidige og skadevoldende opfordringer til boykot er erstatningspådragende.

Men ministerens initiativ kan måske anses som forløber for et forslag til indvinding af yderligere besparelser i de løbende finanslovsforhandlinger - nemlig et forslag til nedlæggelse af domstolene og udnævnelse af Bertel Haarder til minister for selvtægt.

Ole Hasselbalch

Fætter-kusine-ægteskaber er rent genetisk roulettespil

- atter et problem med de islamiske klaner i Danmark

*Af Eva Rasmussen,
biolog, Ph. D.*

Den 18. september 2003 blev der vedtaget en ændring af udlændigeloven. Ændringen medfører, at der nu som udgangspunkt skal gives afslag på ægtefællesammenføring, hvis ægtefællerne er nært beslægtede. Tidligere ægtefællesammenføringer i familien skal tillige tale for, at ægteskabet ikke anses for indgået efter ægtefælles eget ønske.

Det bliver aktuelt drøftet, om der er baggrund for at indføre et generelt forbud mod fætter-kusine ægteskaber i ægteskabsloven. Dette skyldes blandt andet, at ændringerne af udlændigeloven kan opfattes som diskriminerende. Desuden er der bl.a. i Ugeskrift

for Læger blevet offentliggjort ny videnskabelig dokumentation for, at traditionsbetingede fætter-kusine-ægteskaber er mere biologisk risikable end tidligere antaget.

Det er videnskabeligt veldokumenteret, at ægteskaber mellem biologisk nært beslægtede personer medfører forøget børnedødelighed, forøget forekomst af arvelige sygdomme og forøget forekomst af medfødte misdannelser. Biologisk nært beslægtede par kaldes blodsbeslægtede (konsangvine). De er kendetegnet ved, at parterne har mindst 1,56% af deres arveanlæg (gener) tilfælles. De mange ens gener øger risikoen for, at parrets børn får sygdomme, hvor det samme sygdoms-gen skal arves fra begge forældre, for at barnet bliver sygt. Den stærkt forøgede sygelighed hos børn fra kon-

sangvine ægteskaber har dog formentlig flere forskellige årsager, både genetiske og ikke-genetiske.

Fætre og kusiner har i gennemsnit ens kopier af 12,5% af kroppens gener. Onkel og niece-par og dobbelt fætter og kusine-par (dvs. hvor ægtefællerne er fætter og kusine på både mødrene og fædrene side) har 25% af deres gener tilfælles. I konsangvine indvandrerfamilier er antallet af fælles gener generelt betydeligt højere, da forældre, bedsteforældre, oldeforældre og tipoldeforældre ofte også er nært beslægtede.

Udbredelse - især under islam

I den vestlige verden er ægteskaber mellem biologisk nært beslægtede personer en sjældenhed. Under 1% af ægteskaberne i Europa, USA, Canada, Australien og Rusland indgås mellem nært beslægtede partnere. Fra 1 til 10% af ægteskaberne i Sydamerika og i Asien er konsangvine. 20% til 50% af ægteskaberne indgås mellem nært beslægtede partnere i de fleste islamiske stater og i det sydlige Indien. I Nordpakistan er der blandt 5000 fami-

lier fundet en forekomst af konsangvine ægteskaber på 76%, mens gennemsnittet i Pakistan er 60%. I Tyrkiet er den gennemsnitlige forekomst af konsangvine ægteskaber 21%, varierende fra 13% i den vestlige, mest industrialiserede del af landet, til 47% i de sydøstlige provinsielle områder.

Stor risiko

Risikoen for at få børn med medfødte misdannelser er i gennemsnit 2 til 2 1/2 gange forhøjet for konsangvine par. Der er ofte tale om misdannelser i hjerte-kar systemet eller i centralnervesystemet samt om tilstedeværelse af flere forskellige typer misdannelser hos det samme barn. I flere videnskabelige undersøgelser er der dog registreret en forekomst af medfødte misdannelser på mere end 15% hos børn af fætter-kusine ægteskaber, hvor risikoen for medfødte misdannelser generelt i Danmark er på ca. 3%.

En norsk undersøgelse har vist, at forekomsten af medfødte misdannelser er højere for børn af onkel-niece-forældre (9%) end for børn af fætter-kusine-forældre (6%). Risikoen for at få flere børn med medfødte misdannelser er desuden fordoblet for konsangvine forældre. Blandt børn af konsangvine pakistanske forældre er der fundet en tredobbelt forøgelse i dødelighed straks efter fødslen og i kronisk svær sygelighed i barndommen. Ved femårsalderen var 10% af de konsangvine forældres børn enten døde eller havde alvorlige kroniske tilstande, hvor 50% af disse havde sammenhæng med mental retardering.

I en ny undersøgelse er der fundet en overhyppighed på 18,5% flere indvandrerbørn med mental retardering end forventet ud fra baggrundsbefolkningen i Københavns Amt. Halvdelen af de mentalt retarderede indvandrerbørn stammede fra konsangvine forhold. Der forelå konsangvinitet blandt forældrene til 77% af de pakistanske børn, 65% af de tyrkiske børn og 11% af børnene af de øvrige 21 nationaliteter, der indgik i undersøgelsen. Kun 0,25% af de danske børn havde konsangvine forældre. Mental retardering hos flere familiemedlemmer forekom i 44% af de konsangvine familier, men kun hos 14% i de ikke-konsangvine familier.

Forekomsten af konsangvine ægteskaber blandt indvandrere i de vestlige lande er stigende. Blandt britiske pakistanske er der f.eks. fundet en fore-

komst af konsangvinitet på 55% for yngre mødre, mens den tilsvarende forekomst kun var 33% blandt deres forældre. Blandt børn, der blev født i Norge fra 1967 til 1993 og havde to pakistanske forældre, havde 40% forældre, der var konsangvint relaterede, og 30% forældre, som var fætter-kusine-gift.

Der er meget forskellige religiøse traditioner med hensyn til konsangvine ægteskaber verden over, og der er også stor forskel på lovgivningen på dette område i forskellige lande. I dag tillader ægteskabslovgivningen i det meste af verden fætter-kusine ægteskaber, men der findes dog også en række undtagelser. I Indien har onkel-niece ægteskaber været forbudt siden 1955. I 1981 blev fætter-kusine ægteskaber forbudt i Kina. I USA er fætter-kusine ægteskaber strafbare i 8 stater og forbudt i 31 andre stater.

International Consortium on Consanguinity - Internet: www.consang.net

Traditionen for konsangvine ægteskaber er stærkt socialt bundet, og forekomsten blandt indvandrere i de vestlige lande er stigende. Flere nye videnskabelige undersøgelser har dokumenteret, at traditionen medfører en betydelig forøget børnedødelighed og risiko for arvelige sygdomme og medfødte misdannelser. Der er derfor baggrund for at ændre ægteskabsloven og indføre et generelt forbud mod indgåelse af konsangvine ægteskaber i Danmark. Et sådant forbud vil formentlig effektivt kunne styrke bestræbelserne for at få den biologisk set meget u hensigtsmæssige tradition ændret. Samtidig vil et forbud kunne lægge en dæmper på de generelle problemer med indvandring af klaner

fra islamiske lande gennem familiesammenføring af indgiftede personer.

Litteratur:

Marie Søgaard & Agnete Vedsted-Jakobsen: "Konsangvinitet og medfødte misdannelser."

Oversigtsartikel. Ugeskrift for Læger 2003, nr. 18.

Anne Lisbeth Hoffmann, Peter Bækgaard, Bente Beck & Karen Brøndum-Nielsen: "Årsager til mental retardering hos børn med indvandrerbaggrund - en registerstudie over forekomsten af konsangvinitet blandt forældrene til mentalt retarderede børn i Københavns Amt tilknyttet Center for Handicappede, Amtssygehuset i Glostrup".

Original meddelelse. Ugeskrift for Læger 2003, nr. 165, side 42-46.

Nye aktiviteter

Den Danske Forening bliver hyppigt kontaktet af unge mennesker, der ønsker at deltage i aktiviteter til fremme for repatrieringen af de mange muslimske indvandrere.

Frem for at forvente, at DDF iværksætter nye kampagner hvert kvartal, kan man med fordel selv være katalysator for nye aktiviteter.

Af Lars Peter Larsen

I det følgende går jeg ud fra, at du som medlem af DDF står ved dine indvandrerkritiske meninger og holdninger, og ikke kun i festligt lag og i situationer, hvor du ikke kan forvente modspil, giver udtryk for dine synspunkter.

Jeg skal dog i den forbindelse være den første til at advare imod ørkesløse diskussioner med de stadig færre personer, hvis meninger og holdninger i ét og alt er indvandrerleflende.

Det samme kan som sådan siges om personer, der står last og brast med DDF's holdninger. Hvorfor dog spille tiden på at overbevise hinanden, når vi i forvejen er enige?

Nej, lad os bruge tiden på personer, hvis holdninger enten er os ubekendte eller hvis holdninger behøver et lille positivt skub i den rigtige retning.

Her følger så flere ideer, der kan bruges af alle, spændende fra den anonyme aktivist til de personer, der ikke har problemer med at være et navn i den offentlige debat.

Den anonyme aktivist

Allerede ved at melde dig ind i Den Danske Forening er du et kvante-skridt længere end de fleste af dine jævnaldrende hvad angår adgang til lødig indvandrerkritisk information, som du kan bruge aktivt i debatøjemed, ligesom dit informationsniveau til stadighed bliver ajourført.

Du kan imidlertid ikke forvente, at der på klokkeslæt og når det passer ind i dit skema løber aktiviteter af stablen fra DDF's side.

Hvad gør man så, når man er interesseret i at deltage aktivt, når det passer en selv, men vel og mærke ikke ønsker at træde i profil grundet eksempelvis studie og arbejds-relaterede problemer?

Man starter selvfølgelig for sig selv!
Via dit medlemskab af DDF kan du

til enhver tid rekvirere gratis informationspjecer vedrørende Den Danske Forening samt afhente ældre numre af "Danskeren".

Når du har sikret dig et parti af disse tryksager, er du klar til at omdele.

For at sikre din anonymitet, kan du starte omdelingen sent om aftenen eller tidligt om morgenen, hvor der typisk ikke er mange mennesker på gader og stræder.

Hvis du bor i by, skal du koncentrere dig om lejlighedskomplekser, hvor postkasserne i opgangene typisk er anbragt ved siden af hinanden.

På denne måde kan du på forholdsvis kort tid informere mange hundrede mennesker om foreningens eksistens, uden at du selv behøver at træde i profil.

Hvis du bor i landområder, er det mindst ligeså nemt.

Læs tryksagerne ind i bil, bag på knallert eller op i cykelkurven. Så går turen ud ad de snoede landeveje, hvor du ved hver eneste opsat avisrør gør holdt og placerer et nummer af Danskeren.

Nemmere og mere diskret kan det ikke gøres!

Som ungt menneske bruger du sikkert både tog og bus samt venterum til disse transportmidler.

Herudover har du måske din gang på cafeer / internet-cafeer, biograf og andre forlystelsessteder.

Samtlige af de nævnte steder bør være stormodtagere af DDF's materialer!

Når du afventer et offentlig transportmiddel, kan du med fordel fordrive ventetiden på en positiv måde. Placer et eller flere eksemplarer af "Danskeren" i de gratisavis-holdere, der nu næsten er opstillet på hver eneste banegård og rutebilstation.

Når så toget eller bussen kommer, hav da altid flere eksemplarer af "Danskeren" med dig, når du gør din entre i

disse offentlige transportmidler. Læg et eksemplar på de tomme sæder, og eventuelt i køreplan-holderen / bladholderen til DSB's "Ud & Se".

Flere sæder i de moderne bybusser og toge er konstrueret med fjeder således, at de slår op, når man som passager forlader disse sæder.

Benyt dig af den smarte konstruktion og placer et blad imellem ryglæn og sæde, således at den næste passager, der skal benytte sædet, får en siddeplads med gevinst.

Samme fremgangsmåde kan du benytte i biografer, hvor sæderne i mange tilfælde er konstrueret på denne måde.

Ligeledes bør du have øje for de ovennævnte cafeer / internet-cafeer, hvor du med fordel kan placere flere pjecer i disse steders postkortholdere og bladstativer.

Som ung studerende eller blot almindelig videbegærlig har du sikkert også din gang på det lokale bibliotek, studiebibliotek eller skolebibliotek.

Ligesom du selv er der mange andre unge, der frekventerer landets biblioteker for at få forøget deres viden, men idet de fleste af landets biblioteker absolut ikke er "værdineutrale" hvad angår indvandrerlitteratur, er det vigtigt, at du også her gør et forsøg på at oplyse om Den Danske Forenings eksistens.

Ved ankomst til biblioteket stiler du efter afdelingerne for ungdomslitteratur, historie og politik.

I din medbragte pose har du foruden dine afleveringsbøger også et par bundter af DDF-brochurer, som du nu placerer i bøgerne i disse kategorier. Sørg for, at brochuren ligger helt gemt i bogen, således at det spirende nationalfrø ikke bliver rykket op med rode af en emsig biblioteks-assistent.

Kom ligeledes hellere flere gange

"Danskeren" er et godt valg - ikke kun "Urban". Eller var det mon "Turban" ?

med få bundter og placerer eksempelvis månedligt 40 brochurer med ulige spring imellem bøgerne, således at du gør det svært for alle Jette Gottlieb-kloningerne, der ved tilsynkomst af det første brochure eksemplar vil være tilbøjelige til at tømme samtlige bøger i nærheden af det formastelige eksemplar.

Husk til stadighed på, at den gamle 60'er bibliotekar og hans lystige svende højst sandsynligvis stadig huserer de givne steder, idet de mangler et par år inden de kan gå på pension, hvorfor du også her bør være diskret i din omdeling af materialer.

Via internettet har du ligeledes en unik mulighed for på en diskret måde at hverve medlemmer til DDF. På de forskellige chat-linjer og private hjemmesider, hvor der oprettet såkaldte debat-fora, har du mulighed for at træde i national profil uden det koster dig din anonymitet.

Ved opgivelse af selvvalgt kendeord og kaldenavn har du mulighed for at debattere med lige så mange mennesker, du orker.

Dog gælder det på internettet mere end andre steder om ikke at bruge dine timer på de professionelle tidsrøvere, der huserer her, idet mange personer desværre benytter nettet som tidsfordriv og kun ønsker en debat for debattens skyld, uden at deres standpunkter bliver rykket en tøddel.

Læg eksempelvis ud med at præsentere dig som ung national og medlem af Den Danske Forening. De personer, der ud fra en sådan præsentation ønsker at chatte med dig, er sikkert for en stor dels vedkommende personer, der er værd at bygge videre på.

Sørg herigennem for at gøre vedkommende opmærksom på DFF's hjemmeside og bladet, som du nu sidder med i hånden.

Aktivisten

Aktivisten er kommet et skridt videre. Han er klar til at give den fuld skrue indenfor, selvfølgelig, alle lovlige metoder, for at få rekrutteret flere medlemmer til Danmarks absolut mest lødige nationale forening.

I aktivistens hjem ligger Danskeren naturligvis fremme, således at gæster kan nyde godt af skriftet, ligesom aktivisten selvfølgelig heller ikke er bleg for at tage bladet med sig og læse det i offentlig regi, for slutteligt at "glemme" det på det pågældende sted.

Aktivisten læser hyppigt aviser, hvor

han aktivt deltager i læserbrevs-debatten, ligesom han selvfølgelig af egen drift sender et prøve-eksemplar af Danskeren eller en DDF-brochure til personer, der i særlig positiv grad har gjort opmærksom på sig selv som forfattere til læserbreve med nationalt indhold.

Disse breve samt al anden post, der udgår fra aktivistens hjem, lige fra brev-korrespondance til julekort, har selvfølgelig påklæbet det lille runde DDF-klistermærke med foreningens internet-adresse.

Ud over de allerede beskrevne metoder til brug for den anonyme aktivist, kan vi her begynde at dele DDF-materiale ud på alle tidspunkter af døgnet og på alle lovlige steder – herunder klistermærkeopklæbning, som mange forbigående kan have glæde og inspiration af.

Fordel blade og brochurer og klæb

Du er vel også med på vognen?

klistermærker op på synlige steder i beboer-områder der har et ganske særligt krav på national oplysning.

Og så lige et godt råd vedrørende selve uddelingen: Brug altid devisen "Indefra og ud" og "Oppefra og ned". Det vil sige: Gå altid ind i bunden af de veje, du har som uddelingsområde, og start så uddeling af materiale her, mens du bevæger dig ud ad vejen.

I modsætning til den omvendte rækkefølge, hvor du starter udefra og går ind ad vejen, skal du jo for det meste tilbage ad samme rute, hvilket desværre stadig kan give problemer med folk, der har modtaget dit materiale og nu står og spiller fransk klovn over for dig, når du vender tilbage.

Ligeledes gør det samme fænomen sig gældende i opgange til etagebyggeri. Her er mit råd altid at starte uddelingen af blade oppefra og ned for på samme måde at undgå tidsspilde fra

nævenyttige beboere.

Da det jo er et temperaments-spørgsmål, hvorvidt du ønsker en rask lille konfrontation, skal du selvfølgelig selv tilrettelægge din rute efter humør og temperament, men som allerede nævnt siger min erfaring mig dog, at det er bedre at holde krudtet tørt til personer, hvis holdninger er til at rocke ved.

På vej hjem fra en sådan aktion er det naturligt at ligge vejen forbi de lokale storcentre og supermarkeder, der har opsat tavler "Fra kunde til kunde".

Ved siden af efterlysningsplakater af forsvundne katte og helseprodukter der kurerer islamisme, opsætter du nu en DDF-folder, ligesom du lader en håndfuld eksemplarer ligge ved siden af opslagstavlen.

Lignende aktion kan foretages på det lokale møntvaskeri, forsamlingshus osv., blot stedet har opsat en opslagstavle.

Hvis du med tiden begynder at blive lidt for kendt i supermarkedet - og den tid er kommet, når uddeleren begynder at true dig med at hente slagteren - så fortvivl ikke.

Hensæt dine aktiviteter til den uendørs parkeringsplads i forbindelse med supermarkedet eller storcenter.

Her er der kundevogne parkeret i hundredvis.

Læg nu et eksemplar af Danskeren ned i hver kundevogn. "Supermand" inde i butikken har ikke mulighed for at regulere denne uddeling, og du kan være ganske sikker – bladet skal nok blive læst af de mange kunder, der hver dag frekventerer disse indkøbssteder.

Superaktivisten

I modsætning til den skikkelige aktivist er vores superaktivist af en mere sprælsk støbning. Fra han står op om morgenen til han i den sene aftenstund steder sit trætte legeme til ro på divaneneseren, ja da står den på national oplysning til hans landsmænd.

Superaktivisten har alle de gode egenskaber, som kendetegner "Den anonyme aktivist" og "Aktivisten", men herudover er han klar til at slå gækken løs indenfor andre spændende områder.

Superaktivisten skriver artikler til Danskeren og deltager aktivt i Den Danske Forenings møder.

Herudover har han / hun løbende kontakt til sine nationalsindede lokal-

politikere - eller endnu bedre: Superaktivisten engagerer sig selv i lokalpolitik, således at man har fingeren på pulsen, hvad angår indvandrerproblematikken, eksempelvis: *Skal der "integreres" muslimer i mit lokalområde?*", eller er ulykken sket: *"Hvorledes undgår vi flere muslimer til vor kommune / amt?"*

Med fordel kan superaktivisten ydermere oprette en lokalgruppe / forening, hvori der i form af uddeling af materiale, mødeaktivitet, hændings osv. bliver gjort opmærksom på Den Nationale Sag og gruppens virke.

Udover egne tiltag møder lokalgruppen ligeledes op med modargumenter til møder arrangeret af godhedsindustrien a la "Hvorfor vi bør bøje os for koranen", "Skal vi lave en lokal flygtninge-venne-gruppe?" osv.

Som lokalgruppe har man den fordel, at man kan låne lokaler af kommunen til sine aktiviteter og møder. Det eneste krav er her, at mindst fem af gruppens medlemmer skal have bopæl i den pågældende kommune, samt at man skal indsende en komplet vedtægts-erklæring for gruppen / foreningen til kommunen.

En komplet vedtægts-drejbog kan rekvireres ved henvendelse til Den Danske Forening.

Ved siden af disse tiltag kan gruppen med fordel oprette en hjemmeside på internettet, hvor gruppens aktiviteter, egne artikler, afviste læserbreve osv. kan blive offentliggjort.

Og hvis det endelig - mod forventning, skulle vise sig umuligt at stable en lokalgruppe på benene, ja, så er superaktivisten selvfølgelig mand for selv at iværksætte lokale tiltag af national karakter.

Udover de ovennævnte eksempler er der i hundredevis af andre måder hvorpå man positivt kan gøre opmærksom på Den Danske Forenings eksistens. Kun fantasien og lovgivningen sætter grænserne.

Pluk de omdelings og formidlingsmetoder ud, som passer dig bedst under din nationale dannelsesrejse, og vigtigst af alt: *Gør noget ved det!*

God fornøjelse.

Nyhedsbrev med e-mail ...

... fra Den Danske Forening kan bestilles ved henvendelse til:

danskeren@danskeren.dk

Hvor var de giftemodne unge mænd?

"Lad os få mange børn, tidligt!" var råbet fra den kvindelige muslimske taler fra den improviserede scene på Christiansborg Slotsplads den 23. oktober. En række indvandrer-grupper demonstrerede for fri ret til at fortsat at hente ægtefæller hjemme fra landsbyen.

I læ langs Christiansborgs mure stod adskilte grupper af modne tyrkiske matroner i lange frakker og tørklæde og ældre tyrkiske mænd... og på Slotspladsen stod et par grupper unge muslimske piger i også lange frakker og tørklæder.

Pigerne blev behørigt fotograferet af verdenspressen. Under overvågning af fædrene demonstrerede pigerne jo formodentlig af ærligt hjerte imod de nye grusomme danske love. Lovene forhindrer jo muslimske piger med dansk gymnasieuddannelse i at hente en analfabetisk bonderkarl hjemme fra den anatolske højslette til Danmark via ægteskab.

En moddemonstration ved Den Danske Forening var blevet forbudt af politiet, men enkeltpersoner kunne jo altid komme stiltfærdigt frem.

"Danskeren"s udsendte reporter på Slotspladsen lagde da også mærke til noget besynderligt: Hvor var grupperne af giftemodne unge muslimske mænd ved demonstrationen?

Den solgte brud

Fædrene, mødrene, pigerne var der. Men ikke de unge mænd.

Gad vide om de unge muslimske mænd allerede har stemt med fødderne. Hvem af dem vil frivilligt ha'

den bøvede kusine med højst ét års skolegang hjemme fra landsbyen? Hende som de skal starte med at forklare, hvordan en vandhane og et WC virker, og heller ikke dét vil hun nogensinde forstå.

Men arrangeret ægteskab eller tvangsægteskab handler i virkeligheden meget om penge, rigtig mange penge ned i fars lommer: Adgangsbilletten til et liv i Danmark.

Måske derfor bekymringen i ansigtterne på de ældre tyrkiske mænd langs slotsmuren: En nevøs familie derhjemme har forlængst betalt kontant for en døtrene derude på slotspladsen, så nevøen kan komme til Danmark til den evige forsørgelse. Og efter lovstramningen kan varen ikke leveres. Hvad sker der så?

Rigtige venner

Indvandrerdemonstrationen manglede ellers ikke økonomi og omtale, men var hurtigt løbet ind i vanskeligheder. Kurderne ville ikke demonstrere sammen med tyrkerne vice versa. I bedste fald var et par hundrede indvandrere mødt op.

Den danske støtte på Slotspladsen var af den slags, som de fleste arrangører vil frabede sig. Øjensynlig var det en lille gruppe fra en efterskole og autonome med piercinger i ører, næse, læber, øjenbryn... sorte hætter, grønt hår og et langt transparent med teksten Vi vil ha' flere flygtninge til Danmark.

"Hvor mange?" spurgte *Danskerens* udsending adskillige gange med iver og interesse. Uden at få svar.

E. C.

Bøger og tidsskrifter

Det lange, seje træk ...

Ole Hasselbalch:

Opgøret med indvandringspolitikken - en personlig beretning

(Holkenfeldt, 2003. 249 sider. 325 kr.)

Det skader slet ikke, at forfatteren er professor i jura. For så er han vant til at skrive minutiøst veldokumenteret, og det er, hvad bogen er.

Det har vi indvandrerskeptikere nemlig været nødt til at være, hvert af vore ord blev vejet på guldvægt, fordi vi var det dårlige selskab.

Modparten havde det lettere, for deres følelser var gode, varme og ædle og hvad betød så en detalje fra eller til, kærlige hjerter flyder som bekendt let over? I debatten blev kendsgerninger i enestående grad erstattet med holdninger.

"Vi har sejret ad helvede til" sagde Thomas Nielsen på arbejderbevægelsens vegne. Det har vi også, men kun på den måde, at vi kan tale frit. Ytringsfriheden i Danmark er større end i noget andet europæisk land, men det er den kun, fordi den er holdt levende ved flittig brug. Her har pressenævnet ikke været til større hjælp. I afsnittet om pressen beskrives den fuldstændigt vanvittige kendelse fra 2002, hvor Jyllands-Posten blev kritiseret for at fortælle læserne, at to forbrydere var somalier. Man kan måske – ligesom i Sverige – forhindre pressen i at bringe den slags oplysninger, men man når næppe andet end at folk, ligesom hjemme hos mig, med røsten fra skurvognen højest ukorrekt brøler: "Hvad farve havde han?"!

Ytringsfriheden er også (endnu?) frihed til ikke at være "pæn"!

Jyllands-Posten har i øvrigt her i mange år været og er især blevet et relativt åndehul.

Den fare, vi har brugt friheden til at ytre os om, består stadig.

Bogen beskriver det lange seje træk fra den tid, hvor det var nogle få, der lejlighedsvis kunne få optaget kronikker og læserbreve, der var kritiske mod den officielle godhed. Det kunne de kun fordi deres position på andre områder var så grundfæstet, at de ikke var til at komme uden om. I dag er bøger og kronikker af f. eks. Torben Hansen, Lone Nørgård, Lars Hedegaard, Helle-Merete Brix ganske naturlige, og deres bøger udkommer på anerkendte forlag. Den fare, Ole Hasselbalch beskriver kampen mod, er blændende og letfatteligt skildret i Helle Merete Brix, Torben Hansen og Lars Hedegaards "I krigens hus. Islams kolonisering af vesten", der også netop er udkommet. Hos Ulla Dahlerup kan man stadig nøjes med at kritisere "tonen", så fanden i indholdet. Også det vil sikkert ændre sig.

Karakteristisk er Ole Hasselbalchs beretning fra kaffebordet på jobbet efter d. 11. sept. 2001, hvor en af de søde piger var fuldstændig overrasket over at det kunne ske, "For jeg vidste jo ikke...". Nej, skriver Hasselbalch, "for hun interesserede sig ikke for at

vide", for hun led af den vildfarelse "at folk fra andre dele af verden tænker på samme måde som vi gør..."

Bogen er ikke uden humor, som da Den Danske Forening i 2001 søgte om penge til bekæmpelse af fordomme og racisme, såsom "de køns-racistiske fordomme, der stiller sig i vejen for at gammeldanske drenge kan gå ud med nydanske piger" og fik afslag med den begrundelse, at "indsats mod indvandrernes racisme ikke lå indenfor hovedområdet for formålet med bevillingen"! Der er i bogen et utal af eksempler på tilsvarende offentlig oplysning.

Ole Hasselbalch kalder på en gang på optimisme: Det nytter, - og på pessimisme: Bogens konklusion er, at integration af kulturfremmede, især muhammedanere, ikke i større grad er mulig.

Det tror jeg heller ikke. Vi får derfor et ghetto-samfund med befolkningsgrupper, der ikke kender hinanden og aldrig kommer til det. Når det kommer højt, mødes de på enkelte arbejdspladser, hvor de som regel sidder ved hver sit bord.

Det er jo også den praktiske virkelighed i mange - de fleste? - af verdens lande.

Efter diskoteksbranden i Göteborg i 1998 måtte selv svensk politi erkende, at "vi kender intet til disse miljøer".

Danmark er dermed blevet "normalt".

Nu drejer det sig om at begrænse skaderne.

Vi kan takke Ole Hasselbalch for hans bidrag.

Og ikke glemme, hvad en anden

stridsmand mod utopisterne (dengang universitetsmarxisterne), en professor i dansk, i sin tid sagde: "Man bliver sjældent populær af at have ret, for det indebærer jo en altfor stor risiko for, at man også kunne gå hen og have det en anden gang"!

Lars Otto Kristensen

PS: Bogen indeholder en gennemgang af forskellige personer, der synes at have det som mental hovedbeskæftigelse at afsløre "racister, fascistiske og nazister". Men så genial, at han kan afsløre, hvad en Frede Farmand lever af, og hvordan han får sin temmelig kostbare virksomhed finansieret, er selv Ole Hasselbalch ikke. Det kunne ellers være ganske spændende.

Bogens gennemgang af de forskellige venstrefløjssektorer er en enestående opvisning i tålmodighed, og den viser også, hvor håbløst det kan synes for os, der har en individuel eksistens og et spændende privatliv at skulle kæmpe mod folk, der kun føler at de lever, når de gør noget sammen med nogen, døgnet/ugen/året rundt i evig kamp og forurettelse.

Krigens hus og sværdets vers

Helle Merete Brix, Torben Hansen & Lars Hedegaard:

I krigens hus.

Islams kolonisering af Vesten.

(Hovedland, 2003. 256 sider. 248 kr.)

Bernard Lewis:

Islam i krise.

Hellig krig og uhellig terror.

(Gyldendal, 2003. 188 sider. 198 kr.)

Den nyudkomne Blix, Hansen & Hedegaard "I Krigens hus" er en god opdatering af Glistrup & Buhl "Rets-sagen mod Islamlobbyen" om samme emne. Princeton-professoren Lewis' nye "Islam i krise" blev ligeledes udgivet denne sommer af Gyldendal. Begge bøger er fornemme, upartiske, neutrale videnskabelige værker med god orden i dokumentationen.

Begge bøger gør det tydeligt, at samliv med Islam er blevet farligere end nogensinde. Problemerne skyldes ikke vort selvhad, fremmedangst eller

"racisme". Problemerne bør forstås ud fra Koranen og dens ideologi.

End ikke i USA stiler muslimerne efter ligestilling. Deres retslære kræver dominans, og det er ikke retorik. Jøder og kristne er ikke samme blod som de rettroende og vil aldrig få samme værdi. Da talebanerne i 2001 destruerede de vældige Buddha-statuer i Afghanistan, skyldtes det et krav fra sharialoven. Muslimer ynder at beskrive de skatter, som "dhimmi"-mindretal, altså jøder og kristne, i deres samfund har skulle betale som et mindre økonomisk vederlag for at slippe for visse samfundsmæssige forpligtelser. Men de, der ikke kunne betale, er ofte blevet dræbt eller gjort til slaver.

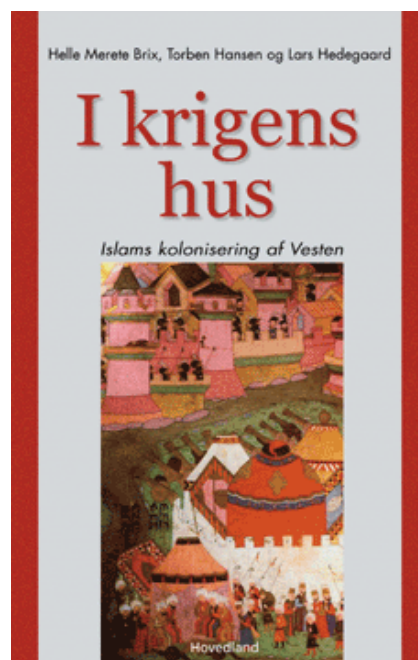
Et godt kapital hos Brix & Co. er om kvindernes tørklæder, der ifølge ledende muslimer er vigtigere end bomber i hellig krig. I den muslimske symbolverden er knægtelsen af vestlig løsgæthed så godt manifesteret af fromme kvinders tildækning af deres hår, at iranernes gruppepres mht. denne bagatel var afgørende for, at Khomeini kom til magten. Med dette symbol sætter man dagsordenen og holder modstand mod Islam nede. Det er noget, danskere ikke fatter - vi er fra en anden planet. "Ved en demonstration i januar 2003 smed iranske kvinder afbrændte hovedtørklæder i Teherans gader i protest mod den islamiske republiks apartheid-politik over for kvinder. Men i Vesten vinder tørklæde-islamisterne frem, godt hjulpet af institutioner og organisationer, der ikke synes at have gennemskuet deres strategi."

Mange synes, det er en ufarlig luns kød at give de barnlige muslimer, og at klædedragt ikke rager andre end bæreren. Bertel Haarder hævder, at han ikke er minister for "leverpostej, tørklæder og badeforhæng". Han håber at kunne give den som klog liberal og grundtvigianer og vil ikke se tørklædets realiteter. Skoler og firmaer har ret til en vis uniformsvang. Brix & Co. går så vidt som til at påstå, at en lærer umuligt kan "formidle filosofi og begrunde forestillingen om den frie tanke", hvis hun samtidig skjuler sig bag et slør. Vi bør fatte, at slør er ment som en krigserklæring mod vor kultur.

Blandt det meget andet, der er relevant for den danske debat, er oplysninger om indebrænding som kampredskab. Udgivere af Salman Rushdies "De sataniske vers" er blevet dræbt

således. Kvinder, der ikke vil bære slør, er blevet dræbt således, og statsligt politi har hindret, at brandbiler kommer til undsætning. Vollsmeos ungdommens stenkast mod brandfolk bør ses i en større sammenhæng, end hvad danskere plejer at gøre. De fremmedes aktionsformer omfatter mangeartede nålestik, og det er vigtigt at forstå den røde tråd i dem, og begge bøger samler relevante nye hændelser på nyttig vis. Her et afsnit fra "I krigens hus":

"Den kristne prædikant Moses Hansens særprægede, men fredelige og lovligtvarslede demonstrationer på Israels Plads 2002 resulterede i voldelige angreb fra palæstinensere. Under en senere demonstration på Nørrebro måtte Moses Hansen beskyttes af massivt politiopbud. Ved en gadefest, der var arrangeret i protest mod prædikantens optræden, talte bl.a. imam Abdul Wahid Petersen. Ifølge herboende eksiliranere fik en fløj blandt Nørrebros muslimer forhindret, at

feministen Nahid Riazi fik lov at tale ved samme lejlighed. Det er således ikke enhver hjælp til de antidemokratiske kræfter, der er velkommen."

I avisdebatten er Brix & Co. bl.a. blevet angrebet af forfatteren til "Islam i Danmark" Michael Jarlner, som søger at dutte dem en mening på, hvis vanvid alle kan forstå, nemlig, at verdens flere end een milliard muslimer - europæere så vel som arabere, asiater

og amerikanere og så videre - er en "veldefineret monolit, der mere eller mindre bevidst lader sig dirigere af et præsteskab". Den gengivelse er fejlagtig. Der er netop tale om et vidt forgrenet kulturmønster, som vi er oppe imod - men som har tradition og dygtighed med tvang, trusler, ensretning og kaotiske tilstande.

Brix, Hansen og Hedegaard påpeger, at mange danske journalister og redaktører reducerer islamisk fanatisme og arrogance til "intern propaganda, som ikke udløser aktion" (retorik). Men i Danmark er det kommet så vidt, at unge arabere overfalder tilfældige S-togspassagerer med råbet "jihad". Det omtales i BT 28/9. Tilsvarende oplevede en ung kvinde at blive voldtaget af en flok unge "indvandrere" på Københavns Vestegn. Efterfølgende meddelte politiet hende, at voldtægtsbanden ikke var blevet pågrebet, og at netop "dette burde hun være TILFREDS MED"! Hvis forbryderne blev fanget og idømt straf, ville deres slægtninge nemlig hævne sig på kvinden, jf. BT 30/7.

Når folkevandringens omfang søges bagatelliseret, er det blevet imødegået med, at "der skal kun cirka eet milligram arsenik i et glas vand for at gøre det giftigt". Og tilsvarende ved ingen, om een familiesammenført fra Mellemøsten bliver til en terroristisk voldsmand med en million mord på EU-borgere på samvittigheden, fx pr. atombombe-samlesæt. Men vi ved, at een er nok - og vilje og evne er udbredt i denne kultur.

Det ekstreme fyrtårnsmål (som stuerene DF glemmer at holde sig for øje) bør være at fjerne fra vore lande de, der er farlige. Ingen ved præcis, hvem det er. "Better safe than sorry". Vi forvirres af al den vildtvoksende og kreative "skræmme-støj": Forurenings-, helbreds-, økonomiske- og andre katastrofe-scenarier søges gjort lige så væsentlige som Islam-koloniseringsrisikoen. Men af disse bøger fremgår, at risiko ved at tillade folkevandring og befolkningsudskiftning til fordel for Islam i EU er velundersøgt og bygger på konkret viden om fortid og nutid. Man kan sagtens have en holdning, man kan være bekendt, uden at kende de seneste data. Men som julegave til læsende tvivlere, der vil vide mere, kan begge bøger anbefales.

Bo Warming

Hjælp uden ansvar

Hjalte Tin:

Hjælp!

(Rosinante, 2003. 278 sider. 299 kr.)

Ud over at være en udmærket rejse-schildring fra nogle af verdens brænd-punkter i de senere år, Somalia, Af-ghanistan og Kosovo, de tre områder Danmark har brugt flest bistandsmid-ler på, sætter bogen også spørgsmålet om den rette brug af disse mange penge under debat.

Hvis man helt ukritisk og uden ga-ranti hælder oceaner af penge i rene røverreder og ekstremistområder, hvilke resultater kan man så forvente? I alle tre lande udgør islam den største hindring for, at disse folk kan komme ud af fortiden: Islam konserverer re-aktionære kulturmønstre og hensyns-løs formeringstakt.

Hjalte Tin (HT) synes at mene, at en evig fremmedindstrømning af befolk-ningsoverskud fra den slags lande ikke udgør nogen reel trussel mod vort hårdt tilkæmpede velfærd eller vor eksistens. På det punkt er han åbenbart helt blind.

Herefter en del udpluk. Somaliske klaners indbyrdes magtbalance van-skeliggør tilbagevenden af asylanter. Somaliske mænd bruger flere penge på narkomidlet quat end den samlede ulandshjælp.

Primitive betondæksler, der beskyt-tede vandboringer mod forurening, viste sig at være en bedre hjælp end et stort kostbart elværk, Danida bekoste-de oprettelsen af i den somaliske by Merka. Alle pengene spildtes, det hele blev plyndret, end ikke en eneste stump ledning er tilbage. En hvid elefant i dansk ulandshjælp.

Totalt tildækkede kvinder er sjæld-ner i Somalia end i Europa.

Danmark brugte en kvart milliard i Somalia ud fra den helt forkerte an-tagelse, at bistand skaber fred, og fred muliggør hjemsendelse. Det løsrevne Somaliland i nord kræver anerkend-else for at tage flygtninge tilbage. Man aftalte hjælp med én af klanerne i 1997 til gengæld for hjemsendelse (dog kun af de ganske få afviste!), men 16 mdr. senere var kun syv vendt tilbage. Og Gelle kaldte hjælpen for »indblanding« og forlangte somalier-nes forbliven i Danmark!

I Somalia tjener kvinderne lidt penge til familien, og mændene lidt til sig selv.

En (ikke forfulgt) nomadekvinde med 11 børn sendte tre af dem til forsørgelse i Norge, da de var seks til otte år gamle.

Politisk korrekte modeord er p.t. »fattigdomsbaseret«, »bæredygtigt«, »kvindeorienteret«, »miljørigtigt« samt »fremme af menneskerettighed-er«.

Somalia kræver ind fra 117 NGO'er, men hvis de bliver afhængige af hjæl-pen, er virkningen dårlig og burde stoppes.

HT forestillede sig meget naivt, at en stormoske i Århus ville skabe dialog med danskerne. (Som alle ved, er Danmark ikke et indvandringsland – men hvem spørger europæiske folk om det?)

Somalias politikere og klaner har stor interesse i, at store mængder af soma-

Ulandshjælp?

Giv en mand en fisk, og han vil have ernæring til en hel dag. Lær en mand at fiske, og han vil have ernæring til et helt liv.

Kinesisk ordsprog

liere forbliver i de rige lande. 12.000 somaliere i Danmark koster mindst 25 gange så meget som den årlige hjælp til landet, og de sender meget store beløb hjem. Somaliere i vesten sender mere hjem end verdens samlede hjælp til Somalia. (Bidrag til at finansiere den forrykte befolkningstilvækst der-nede).

Udviklingshjælp bremser ikke ud-vandringen fra fattige til rige lande (så længe vi giver asyl), men sætter tværtimod fart i den. Det er illusion, at udvikling standser strømmen. Den øger udvandringen.

Mogadishus store havn, betalt af Verdensbanken, ligger i ruiner. USA og FN indsatte 30.000 soldater i to år og spenderede 6 mia. \$ uden ringeste virkning.

Mere end hundrede levebrødshuma-nitære organisationer uddelte mad i Somalia i 1993, 470.000 tons i alt, dobbelt så meget som landet selv producerede. Klanerne havde gyldne tider. 85% af maden blev stjålet. Som afrikanere selv siger: Stop hjælpen, og

der vil komme fred!

Somalias kvinder er dybt undertrykte, aldrig bevæbnede og ønsker alle fred. Da landet havde fred, brugte staten aldrig en krone på befolkningens sundhed. Udlandet har altid betalt for den. Hjælpen gjorde derimod kredse nær diktatoren rige.

Somalia har ikke været selvforsyn-ende med mad i 25 år. I Siad Barres sidste år fik Somalia vanvittige 60% af sit BNP udefra. Siden har Danida brugt knap 300 mio. på nødhjælp, og vi har brugt mindst 1 milliard på at modtage »flygtninge«.

Gadelys i en del af Mogadishu fra private militsbeskyttede generatorer er primitivt, men billigt. Beskyttelse er altafgørende. Sverige bekostede op-sættelse af en dyr offentlig gadebelys-ning i Angola. Totalt spild, det hele er forsvundet nu.

Et klanbeskyttet vandværk i Somalia fungerer, selv om rørene er borte. Vandet sælges i dunke til lokalbefolk-ningen.

Danske vindmøller opsat nær Moga-dishu er ødelagte og solgt som skrot. 334 mill. kr. spildtes på 11 år i Soma-lia.

Det globale Somalia: Verdens hjælp til landet udgør 1,2 mia. om året. Somali-ere i udlandet sender årligt 5,6 mia. hjem.

Meget taler for, at nødhjælpsorgani-sationer fifler med tallene for nød-stedte og flygtninge for at opnå højere bevillinger.

Taleban bombede en af Nordallian-cens sidste byer. Ikke militære mål, men klyngebomber mod civile på overfyldte markedspladser. Men mod-parten var lige så kynisk og krævede nødhjælp til 750.000, det tidobbelte af det virkelige antal. Rent røveri. FN's mand i Afghanistan udtalte, at den humanitære hjælp frigjorde store midler til militære formål, men at »de rige lande« ikke vil give ulandene lighed. (Han nægter at indse det urimelige heri grundet uansvarlig befolk-ningstilvækst!). Og påstod at vi kun giver hjælp for at undgå folkevand-ringer. (Men ikke, at jo mere vi giver des flere kommer til os!).

Med USAs krigsindsats mod terror fik afghanerne en enestående chance. 23 års krig var slut. Militær indgriben er langt bedre end evig modtagelse af asylsøgere. Men humanisterne var ikke taknemlige, de tordnede løs med usaglig kritik. Men deres egen hidtid-

ige indsats var stort set virkningsløs, skadelig og ikke det mindste bæredygtig. Befolkningen vokser dramatisk i egne med helt utilstrækkelige dyrkbare arealer. P-piller ville være redningen, men enorme børneflokkede er det eneste saliggørende. Afghanistan er verdens største producent af opium til heroinfremstilling, og dyrkningen breder sig mere og mere. Landets eneste eksport.

(HT sammenligner Taliban med »et København erobret af Søren Krarups og Moses Hansens stormtropper som pisker, fængsler og henretter alle ugudelige«! Gud ved hvilke kredse, HT færdes i?).

Til Nina (intervieweren) siger afghanske kvinder, at mænd er indskrænkede, snæversynede og ønsker mange børn.

Velbeslåede rejser til rige lande, og de fattige bliver. Falske papirer og menneskesmuglerrejser koster jo mange penge.

Humanitære organisationer, fx Da-caar, nærrede i 1999 en illusion om, at man gennem oprettelse af landsbyråd kunne skabe demokrati nedefra, men idealismen i dette tog ikke bestik af, at landet var autoritært styret, og at Taliban først måtte udskiftes med militær magt.

Billederne af de sønderskudte ruiner i dele af Kabul har skjult, at nødhjælpsarbejdere, fotografer og de rige i landet har kunnet spise rigelige middage i store uskadede luksurvillaer med glas i vinduerne og masser af strøm i lamperne.

Røde Kors har designet en ny udgave af det traditionelle lokum, en stærk forbedring i sundhedstilstandene i Kabul, foreløbig er 30.000 konstrueret.

I Kosovo havde verdenspressen vældig travlt med at overvurdere den internationale hjælp. At albanere hjalp albanere langt mere, og at serbere hjalp serbere, fordømmes vel som »nationalisme« ...

Effektiv selvhjælp irriterer blot hjælpeindustriens klakører, de ser helst modtagerne som stupide hjælpeløse ofre.

Den internationale hjælpestyrke må i byen Prizren være på vagt 24 timer i døgnet for at beskytte den ortodokse katedral mod nedrivning.

HT betegner de sidste ti års serbiske styre i Kosovo som et »apartheid-styre«. (Men i årene under Tito og hans efterfølgere fordrev ko-

sovoalbanerne gennem chikane 400.000 serbere fra Kosovo!).

Danske aviser bragte billeder af et ødelagt Pristina; men de nøje beskårne telefotos var en lodret løgn, byen er næsten helt intakt.

Først da Vesten blandede sig, eskalerede volden i Kosovo. Hadet er nu så stort og uudslukkeligt, så Kosovo bør deles. Ikke desto mindre mener HT, at det er en utopi, at ét folk skulle leve i ét land. (Nej, det er ikke, det er det normale. Folk med enormt forskellig formeringstakt kan ikke leve i samme land, og albanerne burde ikke belønnes for at formere serberne helt ud af deres oprindelige hovedland Kosovo. For netop muhamedanerne med deres evige formeringskrig og demografiske aggression var i det tidligere Jugoslavien de eneste der fordrev og forfulgte andre! Men NGO'er mener åbenbart, at den slags skal belønnes).

Mange af albanerne er rige (UCK er et narkokartel), men platter sig til hjælp fra NGO'erne. Hjælpen var så enorm, så de kunne skalte og valte med tilbuddene. Nødhjælpen driver behovene frem. Det er tilsyneladende vigtigere at bruge masser af penge end at skabe effektive varige resultater. Hver kosovoalbaner fik i 1999 267 gange så megen nødhjælp som hver afghaner. Fogh og Nyrop var ved at falde over hinanden for at udnytte Kosovo politisk. Kosovohjælpen gjorde i allerhøjeste grad NGO'erne synlige! Det gav enorme propaganda-gvinster.

(NATO »retfærdiggjorde« sig efter den kolde krigs afslutning ved at blande sig i et suverænt lands indre anliggender og dermed overtræde NATO-pagten).

De nye albanske familier, der er rykket ind i Pristina efter serberne, har hver ti-tolv børn. 200.000 serbere blev permanent fordrevet fra Kosovo under krigen. NGO'erne betaler kun for genopbygning af albanske huse, ikke for serbiske.

Mange steder i verden (også i Kosovo) undergraver nødhjælp den lokale landbrugsproduktion, som ikke kan konkurrere med gratis mad. Hjælpen kvæler.

HT påstår at nationalstater skaber had, men det er tværtimod multietnisk imperialisme, der har skabt alle krige. HT har heller ikke fattet, at nationalisme og fundamentalisme er diametralt modsatte begreber, og at

storalbansk imperialismen slet ikke er identisk med nationalisme.

339 NGO'er faldt over hinanden for at give kosovoalbanere alt for megen hjælp. De fik 200 gange så meget som afghanerne pro persona. Alle skulle retfærdiggøre bombningerne af serberne. Men for megen hjælp skader de »hjulpe«.

HT synes ikke af forstå serbernes holdninger. Kosovo var før tyrkerne rent serbisk beboet, men da albanerne gik over til islam og blandede blod med tyrkerne gik det galt – så blev det også en kamp mod de vantro. Albanerne har i historiens forløb brugt alle metoder for at stjæle Kosovo fra serberne, og har fået hjælp dertil fra tyrkerne, østrigerne, italienernes Mussolini, nazisternes Hitler og den kroatisk-kommunist Tito, og nu FN, EU og Nato. Der burde indføres étbarnsfamilier blandt albanerne for at stoppe deres evige demografiske aggression mod disses etniske og nationale naboer.

HT's hovedtese er, at hvis hjælp ikke skal falde i hænderne på lokale røvere og krigsherrer, må den beskyttes af militær magt, hvis den overhovedet skal ydes. I lovløse områder uden denne vil klaner, militser og narkokarteller som »befrielsesfronten« UCK kræve beskyttelsespenge. Visse steder kan kun militær indsats stoppe en krig eller vælte et diktatur.

Desværre kan HT ikke se, at asylpolitik virker som en vellykket formeringskrig og demografisk aggression, og at den derfor burde bringes til ophør. Så meget des mere som at den øger overbefolkning overalt og sluger enorme midler, der kunne bruges til meget bedre formål. Islams udbredelse og muhamedanernes verdenserobring skal hverken støttes med militær eller med asylpolitik. Nato skulle forsvare nationalstater, ikke multi-islamisering, som absolut ikke hører til vestens værdier – eller verdens. Og prævention er langt vigtigere end hjælp i en enormt overbefolket verden.

Bent Jacobsen

Det var kattens ...

Det er med politikere som med katte: Når de har været inde for længe, begynder de at stinke.

Ebbe Vig

En rigtig glædelig jul og et godt nytår ...

... det ønsker *Danskerens* redaktion alle vore trofaste læsere samt deres familier.

Den Danske Forening				
ÅRSREGNSKAB				
1. JANUAR – 31. DECEMBER 2002				
<i>INDTÆGTER:</i>		2000	<i>BALANCE pr. 31. december 2002</i>	2000
Kontingenter og bidrag	442.297	465		
Aktieudbytter	17.394	15		
Renteindtægter m.v.	420	4	<i>AKTIVER:</i>	
<i>Indtægter i alt</i>	<i>460.111</i>	<i>484</i>	Likvide beholdninger	65.510 272
<i>UDGIFTER:</i>			Værdipapirer	192.768 289
Porto	40.842	79	Inventar	52.890 64
Gebyrer	964	0	Fast ejendom	804.512 0
Kontorartikler og kuverter m.v.	3.081	32	Diverse tilgodehavender	0 59
Telefon, telefax	20.478	16	<i>AKTIVER I ALT</i>	<i>1.115.680 680</i>
Bogtrykker	189.640	404	<i>PASSIVER</i>	
Møde -, rejseudgifter	23.032	17	<i>Egenkapital:</i>	
Annoncer, internet	31.618	24	<i>Saldo, Primo</i>	680.484 867
Sekretariat/regnskabsafdeling	34.950	51	Kursreg. Værdipapirer	3.920 0
Småanskaffelser og reparationer	42.283	0	Overført resultat	-66.864 -187
EDB-udgifter	28.657	3	<i>Egenkapital, ultimo</i>	<i>617.540 680</i>
Andre omkostninger	100.096	33	Skyldige omkostninger	0 4
Afskrivning inventar	11.334	11	Anden gæld	498.140 0
<i>Udgifter i alt</i>	<i>526.975</i>	<i>670</i>	Gæld i alt	498.140 4
<i>ÅRETS RESULTAT</i>	<i>-66.864</i>	<i>-186</i>	<i>PASSIVER I ALT</i>	<i>1.115.680 684</i>

REVISIONSPÅTEGNING

Jeg har revideret det af styrelsen udarbejdede regnskab for perioden 1. januar til 31. december 2002 for Den Danske Forening.

Jeg har udført revisionen i overensstemmelse med almindeligt anerkendte revisionsprincipper med henblik på at opnå en begrundet overbevisning om, at årsresultatet er uden væsentlige fejl og mangler.

Likvide beholdninger er afstemt med foreliggende dokumentation.

Hellerup, den 29. juni 2003,

PC-Revision Gentofte
Peter A.. Christensen, Registreret revisor, FRR

Bemærk venligst, at de to brave nisser ikke agter at lade sig integrere. De kunne heller ikke drømme om at udvandre - de flytter skam trofast med.

Nissekonens tørklæde - og nissemandens hue - er kulturelt betingede, men aldeles ideologifri, stykker hovedbeklædning, der alene begrundes med vinterkulden!

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fondens er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____